

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

septembrie 2024, nr. 56/ Tiraj 6000 exemplare

FEMEIE

CONFERINȚA

Suflet de Femeie,
ediția a II-a

scanează codul QR
și rezervă-ți locul

copil de
Dumnezeu

Atitudinea
potrivită

Colectivul de redacție, **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 56 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro

Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș

RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 [RevistaSufletDeFemeie](https://www.facebook.com/RevistaSufletDeFemeie)

 [revista.suflet.de.femeie](https://www.instagram.com/revista.suflet.de.femeie)

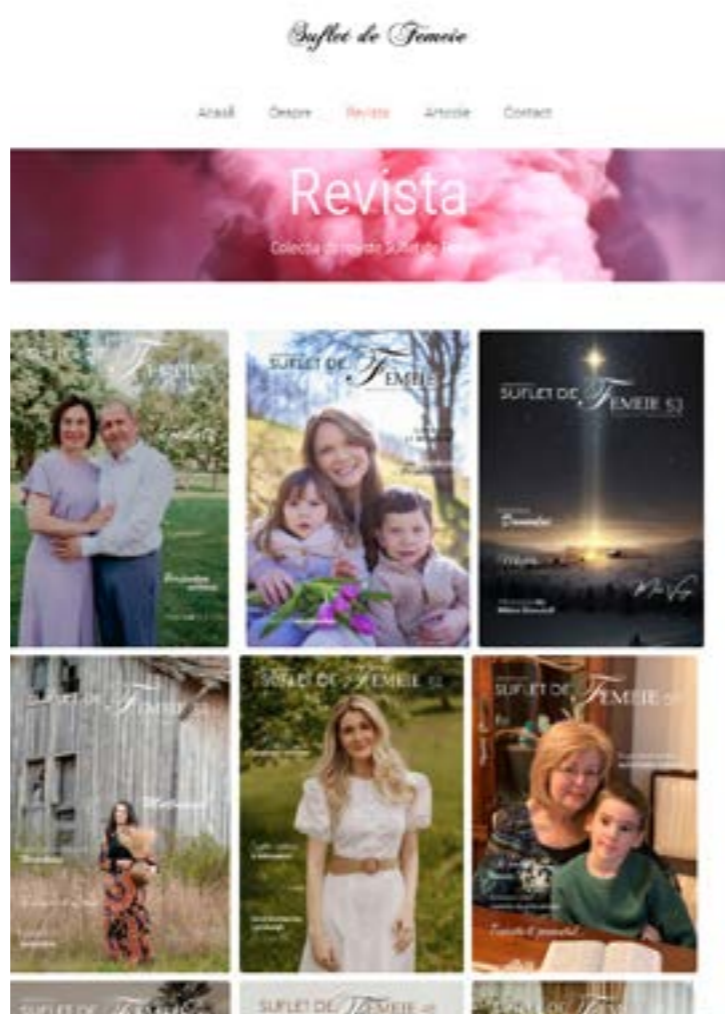
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6 CONFERINȚA "SUFLET DE FEMEIE" A DOUA EDIȚIE
- 7 RECENZIE DE CARTE: SECRETUL BIRUIȚEI RODICA BACIU
- 8 UN SUFLET LINIȘTIT ALINA DEAC
- 10 POPAS PENTRU SUFLET LENA BACIU
- 14 CONVERSAȚII CU DUMNEZEU FIONA BOCȘA
- 15 DRAGOSTEA DE MAMĂ AURICA BODNĂRESCU
- 16 FRĂMÂNTAT GABRIELA ȘTIR
- 18 FEMEIE PLĂCUTA FLAVIA BIANCA POP
- 20 CĂLĂTORIA REGĂSIRII LORENA DAN
- 21 MI-AM PUS ÎNCREDEREA ANA ONOFREI
- 22 ATITUDINEA POTRIVITĂ MIHAELA ȚĂRMURE
- 24 NU RISIPI DIN CEEA CE AI, LIDIA BLEAHU
- 26 TE VĂD, TE ȘTIU, EȘTI VALOROASĂ! MIHAELA CIOREI
- 28 ADEVĂRURI CARE VINDECĂ DANIELA RAȚ
- 30 ÎNCHINAREA CA MOD DE VIAȚĂ JULIA BLAGA
- 32 ÎMI ESTE DOMNUL, ÎNDEAJUNS? DIANA CRISTEA
- 33 VEGHEAȚI ÎN VEDEREA RUGĂCIUNII LIDIA ALDEA
- 34 DA, EU ȘTIU, DOMNUL MEU E VIU! EUNICE NEMEȘ
- 36 ÎN AȘTEPTAREA PROMISIUNII RACHEL STOICA
- 38 CÂND AI VĂZUT ULTIMA DATĂ LUCRĂRILE LUI? DANIELA LUCA
- 40 AȘTEPTAREA CELOR NEPRIHĂNIȚI NU VA FI DECÂT, BUCURIE! LIDIA SZABO
- 42 COPIL DE DUMNEZEU ESTERA POPESCU
- 43 ÎNCÂNTARE SUSANA PRECUP
- 44 CE VISE NEÎMPLINITE MAI AI PE RAFTUL INIMII TALE? FLAVIA PRECUP
- 45 O SCURTĂ OPRIRE ÎNTR-UN MARATON AL GRABEI LAVINIA LUPEAN
- 46 CUVINTE PENTRU FEMEIA LIDER ESTERA PÎRV
- 47 IMPORTANȚA ASCULTĂRII VICTORIA NATEA
- 48 PROVERBELE 22:6 SIDONIA GAG
- 49 RECENZIE CARTE: RĂSĂRITURI ZILNICE CAMELIA CĂPUȘAN
- 50 ZĂMBETUL SĂNĂTOS CRISTINA TOTU
- 52 BANANA CAKE ELISA SAS
- 53 PRĂJITURA MĂLAI ORSOLYA BELLA TROMBITĂS

Colectivul de redacție:

Rodica Baciu

Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș

Mia Pop

Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș

Lidia Aldea

Biserica "Bethel", Târgu Mureș

Natalia Zsoldos

Biserica "Emanuel", Târgu Mureș

Diana Dora Baciu

Biserica "Emanuel", Târgu Mureș

Ruxandra Petrina

Biserica "Harvest", Târgu-Mureș

Lidia Bleahu

Biserica "Harul", Târgu Mureș

Luciana Sand

Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș

Andreea Damian

Biserica "Maranatha" Luduș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Diana Dora Baciu

Andreea Damian

Dragi cititoare,

Sunt uimită și încântată de cât de frumoși sunt oamenii, cât de bine arată oamenii din jurul meu, indiferent cine ar fi. Îi privesc mai diferit decât de obicei și recunosc că trecerea alături de soțul meu prin Valea Umbrei Morții și-a lăsat amprenta asupra noastră. Observ oamenii în diverse locuri: la serviciu, pe stradă, în autobuz, privesc mulțimea pe bulevarde și în aeroporturi. Oamenii merg, vorbesc, zâmbesc, cară bagaje, gândesc. Și fiecare dintre ei mișcă atâtea lucruri în jur prin gândurile, cuvintele și faptele lor!

Câtă forță și câtă frumusețe se regăsesc în fiecare om, în fiecare copil, bătrân, femeie și bărbat! Nu îți ajunge o viață să-i observi pe toți, să-i studiezi, să le cunoști povestea. În timp ce unii rulează mii de povești, altul salvează sute de vieți, altul hrănește mii de oameni prin munca sa, iar altul construiește...

Mă cutremur, plâng, îmi dau lacrimile. Câte lucruri se întâmplă prin fiecare dintre noi, atât timp cât suntem în viață! De unde vine atâta forță, energie, determinare, înțelepciune...? Lumea este frumoasă pentru că e formată din oameni, iar aceștia poartă chipul lui Dumnezeu. În timp ce stau acum într-un aeroport — mi s-a anulat zborul — privesc mulțimile. Câtă forță are fiecare om, dar și toți oamenii laolaltă! Și nu văd doar câțiva dintre cei care trăiesc acum pe planetă. Doamne, cât de frumoși sunt, cât de puternici, câte pot realiza! Dar doar până în momentul în care li se ia suflarea. Atât timp cât respiră și inima le bate, lumea lor pulsează de viață, apoi, când suflarea Ta pleacă, totul se oprește, devine istorie.

Oamenii trec pe lângă mine, îi privesc printre lacrimile mele discrete. Îmi sunt dragi oamenii; sunt curioasă să le aflu povestea, deși știu că acest lucru este imposibil. Nu mă satur să rostesc în mintea mea: „ce frumoși sunt oamenii! Ce frumoasă este lumea pentru că e plină de oameni vii!”

De aceea a fost Dumnezeu motivat să-i salveze, trimițându-L pe Fiul Său, ca toți acești oameni care mișună pe pământ să poată fi fericiți și să aibă un scop. Bogați sau săraci, slabi sau puternici, supli sau plinuți, vârstnici sau tineri — sunt minunați, fiecare poartă amprenta Creatorului, chipul Tatălui.

Doamne, simt cât de mult ne iubești pe fiecare dintre noi, și de aceea, în fiecare secundă, dai poruncă inimilor noastre să mai bată. Te laud, că sunt o făptură așa de minunată! Minunate sunt lucrările Tale, și sufletul meu vede bine acest lucru. Ce minunați sunt oamenii, lucrarea mâinilor Tale! Mă cutremur și îmi opresc cu greu o lacrimă. Cât o fi de mare? Cât mine? Dar lacrima Lui?

A surprins-o poetul Ioanid cândva, în câteva versuri, când a strigat ca și Pilat (lată Omul!):

Omul,

*bulgăr și fior.
Omul, ușă și zăvor.
Omul, piatră și izvor.*

*Totu-i mare.
Totu-i mic.
Izvorăște nesfârșitul
prin nimic. (...)*

*Totu-i mic
și totu-i mare.
Omul e măsurătoare.*

*Sus în cer, o stea:
minune.*

*Pulberea și ea: minune.
Dar mai tainică minune
decât Legea din genune,
decât astrul și atomul,
iată Omul!*

În acest nou număr al revistei **Suflet de femeie** vă oferim spre lectură încă câteva povești minunate despre femei cu suflete alese. Povestiri despre familiile lor, poveștile lor de viață, ca o încurajare, pentru că pe acolo pe unde alții (altele) au trecut ieri, voi dragi cititoare, poate treceți chiar acum sau altcineva va trece mâine.

Așa cum am spus mai devreme, lumea e frumoasă pentru că este plină cu oameni, iar acești oameni poartă chipul Dumnezeului celui viu. Poveștile lor de viață sunt povești cu Dumnezeu și despre Dumnezeu, iar o parte din aceste povești adevărate vrem să vi le aducem în atenție, așa cum ne-am obișnuit să facem în cei 15 ani de activitate.

Vă multumim celor care v-ați lăsat cunoscute și ne-ați scris despre trăirile voastre. Vă multumim celor care citiți, vă multumim celor care distribuiți revista, toate sunteți o mare încurajare și împreună alcătuim o mare armată de femei aducătoare de vești bune.

Creierul nostru are nevoie de hrană, iar noi, ne putem alimenta neuronii în fiecare zi cu informație de calitate, sau cu vești rele, gânduri pesimiste. Este atât de adevărat proverbul care spune „gunoi intră, gunoi iese”, de aceea tebuie să ne alegem cu mare grijă lecturile și sursele de informare. De asemenea, suntem răspunzătoare de sănătatea emoțională a celor din jurul nostru, de ce fel de vești semănăm în inimile și în mințile lor. Din acest motiv, colectivul de redacție al revistei noastre, lucrează cu pasiune de 15 ani pentru a răspândi speranță, încurajare, soluții reale la problemele cu care noi, femeile acestei generații, ne confruntăm.

Vă doresc multe biruințe, spor în muncă, inspirație la scris și lectură plăcută.

Rodica Baciu

*„...ce frumoși sunt oamenii!
Ce frumoasă este lumea
pentru că e plină de oameni vii!”*

CONFERINȚA

Suflet de Femeie

15 ani de activitate

9 noiembrie 2024

Centrul de Evenimente RAB, Sângeorgiu de Mureș, jud. Mureș

Revista "Suflet de femeie" împlinește în acest an, 15 ani de existență. Ne dorim să celebrăm împreună și să ne reunim în cadrul celei de-a doua ediții a Conferinței pentru femei, care îi poartă numele.

Draga noastră, te invităm la Târgu-Mureș, orașul unde prinde viață fiecare număr "Suflet de Femeie", să ne lăsăm îmbogățite de un mesaj care ne va încuraja și să ne închinăm împreună Celui care face toate lucrurile posibile și frumoase la vremea lor.

Când: 9 Noiembrie 2024

Unde: la Centru de evenimente RAB, Sângeorgiu de Mureș, jud. Mureș

Invitată specială: Angela Țiprișan

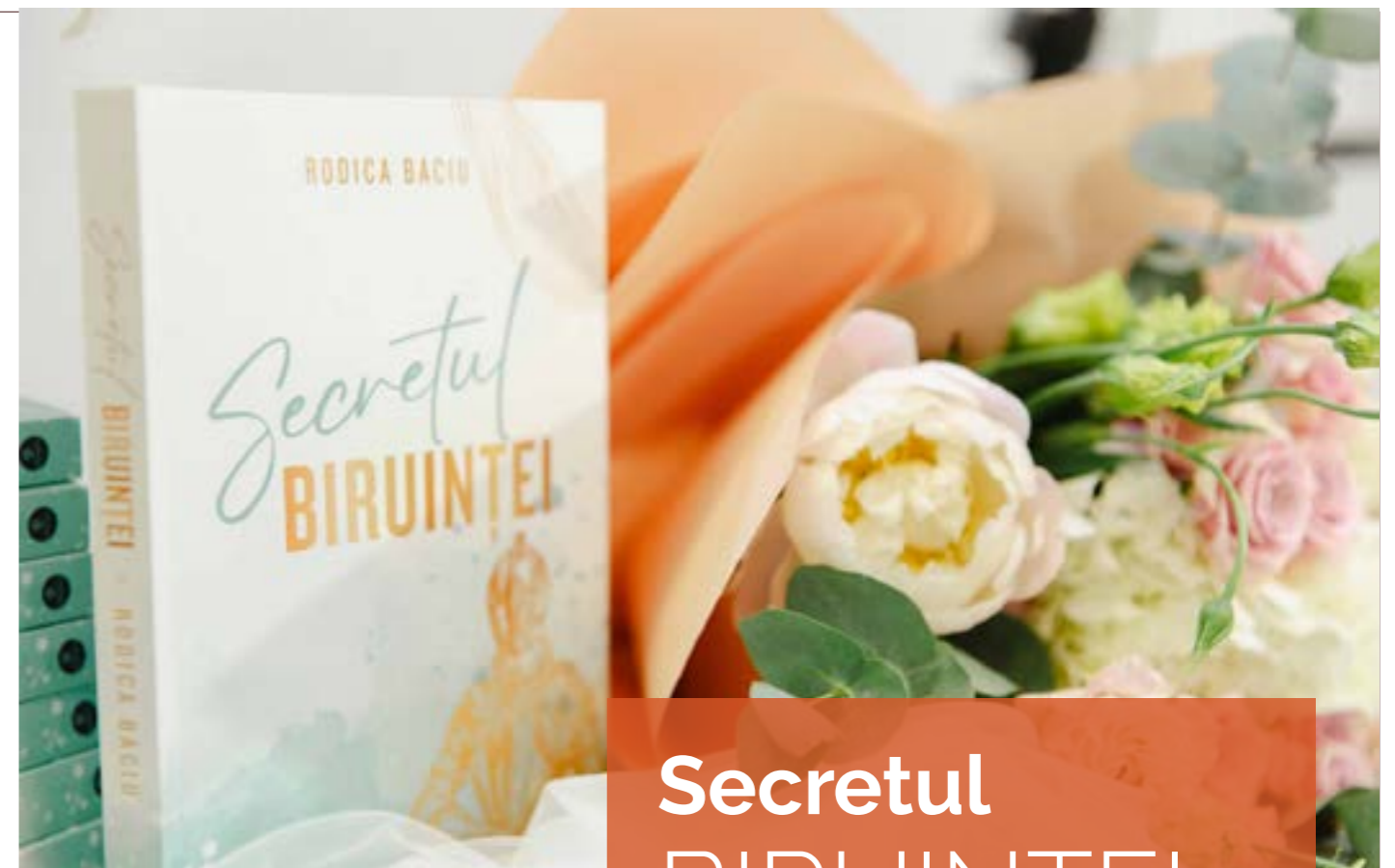
Pregătim multe momente speciale și pentru a afla toate detaliile din timp, te invităm să ne urmărești pe paginile de socializare **Suflet de Femeie și pe site-ul oficial: <https://www.sufletdefemeie.ro>**

 RevistaSufetDeFemeie

 revista.suflet.de.femeie

Locurile sunt limitate, așa că te rugăm să îți rezervi locul din timp și să le spui și prietenelor tale.

Scanează codul QR și completează formularul de înscriere >>

Recenzie de carte

Secretul BIRUINȚEI

Această carte apărută recent, semnată de Rodica Baciu, îmbină experiențele ei de viață, bătăliile și biruințele pe care le-a avut încă din copilărie și până la vârsta maturității, în diferite roluri, de soție, mamă, bunică, fiică, femeie de afaceri.

Autoarea ne ajută să cunoaștem personaje biblice, eroine ale credinței cum este Debora și femeia anonimă din cartea Proverbe capitolul 31, femei de la care ea însăși a învățat multe secrete pentru a avea o viață de biruință.

Cartea este realmente un manual pentru învățarea tehnicilor de luptă spirituală, autoarea punând în evidență importanța practicării rugăciunii, citirea și memorarea Cuvântului Vieții – Biblia- respectarea priorităților și setarea obiectivelor conforme cu învățătura creștină.

Cartea se încheie motivator cu beneficiile celui ce luptă în orice situație cu credință și este angajat în "lupta cea bună", adică nu împotriva semenilor ci împotriva situațiilor, a provocărilor, împotriva „duhurilor răutății”, folosind arma de neînving care este iubirea.

Puteți comanda cartea online accesând: <https://www.scoaladebora.ro/product/secretul-biruintei/>

Rodica Baciu

Un suflet
linistit

Se întâmplă de multe ori ca noi, femeile, să ne zbatem în mii de gânduri și îngrijorări. Ne lăsăm conduse de problemele vieții și uităm că toate acestea au fost îngăduite de cineva: de cel care este Stăpân pe întreg pământul. Satan e atât de perfid și se silește cu orice preț să ne distragă atenția de la binecuvântările care ne-au fost oferite de Dumnezeu. Când trecem prin probleme de tot felul, parca avem tendința naturală, din firea pământească, să uităm că, doar având credința în Dumnezeu, vom putea ieși biruitori. Și asta se aplica în orice domeniu al vieții.

Sunt soție și mamă a patru copii. Acum 6 luni, când mă aflam în săptămâna 33 de sarcină, am rămas fără vedere la ochiul drept. Nervul optic a fost ars în proporție de 98% de o tumoare, iar medicii nu îmi mai dau nicio șansă în a-mi recăpăta vederea vreodată. Totul a pornit de la un atac cerebral vascular. Primul semn a fost o durere cruntă de cap în timpul somnului și bineînțeles alte simptome care au urmat. În acea durere insuportabilă voiam să mă trezesc din somn și nu puteam nimic. După insistențele fiicei mele, m-am trezit. Câteva minute mai târziu, după ce m-am ridicat din pat, am rămas fără vedere și nici în ziua de azi vederea ochiului meu drept nu și-a revenit. Medicii mi-au dat mai multe diagnostice, dar niciunul nu e sigur încă, pentru că urmează alte controale și intervenții.

Ce vreau să scot în evidență din toată această mică încercare prin care trec, atât eu cât și casa mea?

În toată această perioadă am fost cuprinși de o pace care întrece priceperea noastră omenească. Vedeam clar cum apropiații noștri au fost îngrijorați încă din primele clipe, cuprinși de o mare teamă și disperare. Vedeam că panica se afla în jurul nostru, la tot pasul. Ei bine, noi nu am simțit nici panică și nici neliniște, ci din contră. Sufletul meu, în special, fusese inundat de dragostea și pacea lui Dumnezeu.

Am simțit cum vasul meu fusese umplut și dădea pe dinafara. Siguranța mea în Dumnezeu a fost deplină. M-am încrezut în El încă de la început și nu am pus absolut deloc puterea Lui la îndoială. Am știut că tot ce va urma să facă El, va face perfect, chiar dacă mie mi se pare greu de înțeles. Nu am încercat să îi pun întrebări Domnului, ci am lăsat ca planul Lui să se duca la îndeplinire.

„Celui cu inima tare, Tu-l chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” (Isaia 26:3)

Este tare interesant că putem avea încredere în cei din jurul nostru și chiar apelăm din prima la oameni când ne simțim viața îngreunată de fel și fel de situații. Trebuie să fim conștienți că pacea la care noi alergăm și pe care noi o tânjim în necaz, nu o vom putea găsi la oameni, pentru că ei nu ne pot oferi pacea. Așa cum nici noi nu le-o putem oferi altora. Tatăl păcii este Dumnezeu, și indiferent în ce stare grea te poți afla, El, prin mila și harul Său desăvârșit poate lucra cu putere și îți poate oferi pacea într-un mod nemăsurat.

Aleargă la Dumnezeu, nu la om. Spune-i Lui orice te apasă și comunică cu El ca și cum ar fi lângă tine. Oricum este lângă tine, doar ca nu îl vezi. Îl vezi, dar cu ochii spirituali. Ai încredere în tot ce îți spui și ai să vezi că viața ta poate lua o întorsătură radicală. Având credință în El, în viața ta va înflori credința. Avem nevoie de ea oriunde și oricând. Roagă-te ca Dumnezeu să îți mărească credința.

Dragă prietenă, poate te întrebi ce înseamnă aceasta credință?

Vreau să îți răspund la aceasta întrebare cu un verset Biblic: „Și credință este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Când te încrezi automat în planul Lui minunat, El îți dăruiește pacea, și nu numai ție, ci și întregii tale familii.

Fii acea femeie din Proverbe 31. Femeia care râde de ziua de mâine și nu se îngrijorează pentru că ziua de mâine o cunoaște Aatorul ei. Așa este Dumnezeu. El este Aatorul vieții noastre.

În ultimul rând vreau să îți las scrisă o promisiune din partea Lui pentru tine. O promisiune care este scrisă în Cartea Lui cea Sfântă, numita Biblia. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Sa nu vi se tulbure inima, nici să nu se însăimânte.” (Ioan 14:27)

Să nu îți fie teama de nimic. Să nu te sperie vremea care își stă în față. Pentru că, Cel care ne v-a ține pe brațele Lui este chiar Dumnezeu. El v-a porunci îngerilor să te păzească. Zâmbește! Bucură-te! Fii veselă! Roagă-te! Citește Scriptura și vei vedea că pacea Lui îți va fi dată din abundență.

Alina Deac (foto)

POPAS PENTRU SUFLET

Popasul dulce din Tărâmul amintirilor

„Este vremea să ne trezim”, se aude glasul blând al bunicii. Dacă vrem să ajungem la câmpul de floarea-soarelui, trebuie să plecăm în zorii zilei; v-am pus slănina, ceapa, mămăliga și Dumnezeu să vă dea spor să terminați până-n seară.

Era un drum lung și eu, împreună cu fratele meu, încercam să ținem pasul cu bunicul. Bunicul era un om înalt, subțire, cu fața prelungă, în care străluceau doi ochi albaștri, senini și sinceri. Bunica era o femeie micuță de statură și avea ochii de un albastru închis și, mai presus de toate, un glas duios și blând.

Nu voi uita nicicând hărnicia acestor doi oameni, dar mai ales nu voi uita bunătatea lor manifestată față de cei din jur; de asemenea, nu voi putea uita momentul în care ne puneau în genunchi seara pentru rugăciune.

Bunicul purta opinci făcute de el și aveam senzația că acestea îi sporeau mersul, astfel încât pașii mei păreau mereu adăugați. Din când în când, rostea câte o încurajare:

– *Vom face un popas, un popas să ne tragem sufletul înainte să ne apucăm de lucru în câmpul care ne așteaptă.*

Ajungeam, în sfârșit, după două ore de mers continuu, în locul hotărât pentru popas. Acolo aveam să recunosc un loc aparte destinat opririi noastre: câmp cât vedeai cu ochii, culturi diferite pe dealuri întinse în zare; oamenii deja își mânuiau cu dibăcie securile pentru recoltatul rodului de floarea-soarelui. Privighetoriile și cântul lor spintecau văzduhul încă răcoros al dimineții.

Dar falnic și generos ne găzduia un nuc plin de frunziș și rod, parcă mândru că ne oferă o așa protecție răcoroasă.

Și mai de dorit a devenit popasul la umbra lui, în timpul zădufului zilei și după istovitoarea muncă de la câmp.

Am zis popas dulce pe Tărâmul amintirilor?! Da... pentru că atunci mi-am cunoscut rădăcinile: prețioșii și bunii mei bunici.

În acel popas dulce aveam să aud de la bunicul câte o învățătură spusă sub forma unei povești, iar la sfârșit ne lăsa povața sau tâlcul acesteia.

Dacă închid ochii și fac liniște deplină în mintea mea, parcă-i aud vocea și-i văd chipul vesel și senin, chiar dacă trecuse prin două războaie și prin foamete.

Chipul vesel și senin aveam să-l regăsesc în mama mea. Mama era o femeie micuță de statură, asemenea bunicii, înțeleaptă și pricepută. Luase de la bunici ca talant de mare preț să fie bună și săritoare pentru oricine avea nevoie de ajutorul ei. O... ce mult aș vrea să rămân pentru mai mult timp în acel popas dulce și să nu se deruleze mai departe!

Și totuși, derulez în amintiri și o văd veghind, plină de lacrimi, în desele mele îmbolnăviri. Mă născusem cu o malformație congenitală care, pe atunci, nu putea fi operată și vindecată complet. Ce puțin timp am avut-o lângă mine: doar 14 ani. Într-o seară de 13 ianuarie, rece, în care crivățul de afară parcă intensifica momentul greu al morții ei, am stat eu și fratele meu lângă ea până s-a răcit. Mama mea scumpă și frumoasă! Și mai aveam atât de multe să o întreb, mai aveam atât de multe de învățat de la ea. Dar cancerul nu te întreabă nici câți ani ai și nici cine-ți rămâne singur în urmă.

Ai văzut vreodată pe cineva care nu poate muri din cauza milei pentru cei dragi rămași în urmă?

Sau...

Ai văzut vreodată un torace care se ridică și coboară pentru o ultimă suflare?

Sau...

Ai auzit vreodată ultima bătaie a unei inimi?

Sau...

Ai simțit ultima strângere de mână a cuiva?

Dacă ar veni acum cineva să mă întrebe care a fost starea cea mai puternică dintre cele menționate, nu aș ști pe care să o numesc.

Un lucru știu sigur: toate, pe rând, au durut la fel de mult!

În toate acele momente aveam dorința să mă apuc de ceva, dar parcă mâna mea se agăța de o pânză de păianjen.

Îmi aduc aminte că, în popasul dulce din Tărâmul amintirilor, auzisem despre Dumnezeu și că ne rugam, pe atunci... mecanic, dar ascultători, alături de bunici.

La vârsta de 17 ani, într-o răscruce a vieții, Radu, un coleg de clasă, mi-a vorbit despre Vestea Bună, despre Isus Hristos, Mântuitorul.

Acum frământarea mea nu mai era legată de ce cuvinte potrivite sau alese să-l spun, ci de dorința de a-l oferi locul cel mai potrivit și ales pentru a domni: inima mea.

Încă mă chinuia cumplit durerea despărțirii timpurii, mult prea timpurii, de mama. Copilăria grea ce a urmat după plecarea ei era mângâiată de dragostea fratelui meu, care ar fi făcut orice pentru ca să nu simt lipsurile sau absența căldurii protectoare a căminului.

Deși era doar cu un an și nouă luni mai mare, el a devenit ocrotitorul meu pământesc.

Cred că am vrut doar să-L întreb pe Dumnezeu cum de mi se întâmplă toate acestea mie? Lipsa părinților, lipsa hranei de multe ori... Dar cuvintele nu au ieșit din gura mea, deoarece am găsit scris în Scriptura pe care o promisem în dar:

„Eu sunt prea mică;

Ce să-ți răspund?!

Îmi pun mâna la gură!” (Iov 40:1)

Îmi aduc aminte că mi-am luat fața în mâini și am plâns înaintea Tatălui Ceresc, de dor după tinerii mei părinți. Dar, mai fierbinte am plâns pentru că nu aș fi vrut să las un lăstar de amărăciune să se ridice semet și să-l ia la întrebări pe Dumnezeu.

Terminam într-o abandonare în Brațul Tatălui, El despre care auzisem că este Tatăl orfanilor, și rosteam asemeni cuvintelor lui Petru: „...Doamne, Tu toate le știi!” (Ioan 21:17b).

Popasul întunecos din timpul furtunii

Anii au trecut, iar Dumnezeu m-a scos la loc larg, dându-mi liniște în casa unui bărbat, sincer-iubitor de Dumnezeu. El l-a apucat pe Hristos și a pus mâna pe plugul credinței, ținând cu tărie să devină vrednic slujbaş al lui Hristos. Scriptura și iubirea comunității fraților au fost și sunt de căpătâi pentru Tinel. De multe ori l-am auzit predicând din multe texte din Evanghelii, l-am auzit predicând despre potolirea furtunii, îi auzisem de atâtea ori mărturia lui de întoarcere pe Calea lui Hristos. Știam că Dumnezeu l se revelase prin Cuvântul scris în Romani 5:3-11, dar mai cu seamă cita versetele de la 3 la 5: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare. Răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.”

Vorbea întotdeauna despre giuvaierul credinței lui: „Nădejdea care nu înșală.” Alteori, îl auzeam vorbind cu patos despre vindecările Domnului Isus și chiar despre trecerea prin Valea Umbrei Morții din psalmul 23.

Dumnezeu era prezent. Dumnezeu ne pregătea pentru testul vieții noastre de părinți tineri. Îngerul morții m-a vizitat iarăși, dar n-a trecut mai departe, și de astă-dată și-a înfipt țepușul adânc în inima mea de mamă.

Strigam plină de lacrimi rugându-l pe Tinel să rostească tot ce auzise, tot ce strânsese în inima lui de slujitor. Se ruga pentru ca fetița noastră, Debora, să fie vindecată. O... fetița mea scumpă, dulce și frumoasă!

Dumnezeu încerca să-mi spună că e ultimul alăptat, dar din Valea în care căzusem nu-L mai puteam auzi. Îi mângâiam părul negru cărlionțat și îi priveam duios ochii ei verzi. Nici acum, după 26 de ani, nu pot șterge din minte geamătul ei de durere și ultima strângere a degetului ei mic, petrecut peste degetul meu mare.

Furtuna din sufletul meu urla, inima mea era sfâșiată!

Cerul tăcea.

Tăceam și eu!

Eram paralizată de durere, o durere pe care nu mi-o putea lua nimeni. Și totuși, Tinel, scumpul meu soț, se ruga și mulțumea Tatălui Ceresc că El este întotdeauna Bun și rostea ceea ce eu nu puteam verbaliza atunci: „Lena, El nu este om ca să fie capricios, El nu se schimbă... Știi... Tu știi că El este Bun.”

„Căci El nu se poate tăgădui pe Sine!” (2 Timotei 2:13)

Și îl auzeam rostind pentru el și pentru mine, pentru ca inima noastră să nu uite: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

Furtuna aprigă s-a domolit, cicatricea a rămas, dorul încă doare, dar am găsit popasul chiar în mijlocul Ținutului furtunii.

Dumnezeu îmi vorbea, dar eu nu-L mai puteam auzi deslușit ca odinioară, și-atunci El îmi vorbea prin cei pe care-i puteam auzi clar: prin Tinel și prin primul nostru născut, Andrei.

Andrei, copilul la care am plâns prima dată de fericire atunci când l-am adus pe lume.

Andrei avea să-mi dea putere să merg mai departe. Deși avea doar 5 ani, rugăciunea lui înaintea lui Dumnezeu de a-i dăruia frați a fost ascultată: a venit pe lume Timotei, fiul mângâierii mele.

Ai crede că viața ta va întâmpina doar o furtună, dar ce faci când alta lovește de această dată chiar în trupul tău?

Am fost anunțată că sunt foarte bolnavă, și o tumoră urma să fie extirpată, însă zilele mele păreau numărare. Au urmat trei operații, una după alta, într-un șir lung de intervenții și tratamente.

Acum scriu doar două-trei rânduri despre luni și luni de suferință.

Știam în cine m-am încrezut. Știam că Dumnezeu este în control, potrivit Cuvântului din Matei 10 cu 30: „...Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.”

Îl rugasem pe Dumnezeu să-mi îplinească o mare dorință: dacă voi avea copii, să nu crească fără mine.

Această rugăciune mă ținea agățată de inima Lui de Tată!

Mersul la spital, consultațiile, tratamentele erau o adevărată misiune. Voiam să le vorbesc tuturor despre o Nădejde Vie, despre Hristos, Cel căruia nu degeaba i se spune Mântuitorul; El, care ne va lua de mână și ne va duce în Împărăția Lui.

Tot timpul am fost implicați în slujire și doream să răscumpărăm clipele vieții noastre pe acest pământ.

Am crezut întotdeauna că suntem trimiși să trăim o viață care să conteze pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Am discutat între noi că, de va fi să nu evolueze lucrurile favorabil, să fie de acord să doneze organele din trupul meu pentru salvarea altora.

Au mai trecut vreo șase ani, și chiar dacă port în trupul meu semnele și mai ales urmările afecțiunilor...

...Merg...
...Respir...

...Traiesc prin harul lui Hristos...

Ultima furtună avea să fie la fel de devastatoare, dar ce m-aș fi făcut dacă nu aș fi învățat nimic din tot ce trăisem până atunci?

Băieții mei, Andrei și Timotei, erau la un antrenament cu tatăl lor, chiar înaintea plecării noastre într-o amplă misiune în Republica Moldova.

Știam cu toții cum vom sluji timp de o săptămână: Tinel prin Cuvânt și sport, Andrei prin închinare muzicală, Timotei prin slujire foto-video, iar eu în proiectul medical și lucrarea cu femeile.

Un telefon din partea fiului mai mare, Andrei, avea să aducă vestea devastatoare: Tinel suferise un infarct și un stop cardio-respirator.

Respirația i s-a oprit, dar după o resuscitare îndelungată și folosirea defibrilatorului, a revenit un puls slab. Totuși, intrase în comă, susținut de aparate și ventilat mecanic.

Agonia inimii mele a început. Vrajmașul mă chinuia cu întrebări precum:

„...Și... s-a meritat o viață ca a voastră? Crezi că va face cineva o minune pentru voi?”

Aveam doar o zi la dispoziție până trebuia să ne dăm acordul pentru donarea organelor lui. M-am prăbușit în plâns continuu, dar de această dată m-am dus la Tatăl meu Ceresc și l-am spus: „Te recunosc și știu că ești Tatăl meu. Știu că brațele Tale m-au purtat și mă vor purta, dar, Tată, de ce să plece Tinel din această lume doar pentru a salva cinci oameni prin organele lui? Este prea puțin! Tu i-ai spus că poate fi pescar de oameni, așa că Te rog fierbinte, Tată, nu mă lăsa; nu mă lăsa și adu-l la viață.”

Personalul medical s-a mobilizat, prietenii au început să ofere energie, hrană, timp și bani, dar cel mai mare lucru a fost că frații din Biserica „Isus Biruitorul” din Iași au început un lanț de rugăciune. Și de aici rugăciunile s-au extins în toate colțurile țării și chiar ale lumii.

De această dată, țepușul morții avea să fie înfipt adânc în inima lui Tinel și tăios în inima mea de soție și tovarășă de viață.

Ne pregăteam să ne luăm rămas bun de la Tinel, bărbatul mereu îndrăgostit de Mântuitorul, când minunea avea să se întâmple sub ochii mei, ai băieților noștri și ai medicului și asistentelor speriate, care îl pregăteau pentru prelevarea organelor.

S-a ridicat în șezut, și-a întins brațele lui mari, încă înconjurat de aparate și tuburi, și a rostit: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 4:6b)

Cu adevărat, Duhul lui Hristos l-a adus la viață. Lăudat fie Numele Lui acum și-n veci!

Resuscitat de patru ori, ținut în viață de aparate, în comă profundă, cu gheață aplicată la nivelul capului pentru a preveni edemul cerebral și cu o parte din inimă necrozată... dar adus de Tatăl de la moarte la viață.

Da, Domnul vieții are întotdeauna ultimul cuvânt! „Ce să mai spun? El mi-a răspuns și m-a ascultat.

Acum voi umbla smerit până la capătul anilor mei, după ce am fost întristat astfel. Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viață.” (Isaia 38:15-16)

Popasul luminos din Tărâmul nădejdi

Despre întoarceri de la moarte la viață și supraviețuitori ai operațiilor pe cord deschis mai auzisem, dar noi eram martorii direcți și trecuți prin Valea Umbrei Morții.

Tărâmul Nădejdi este ascuns în Cel care ne ține în mâna Sa. Viața a învins moartea la Calvar, și Domnul Isus are însuși ultimul Cuvânt.

Duhul Sfânt ne-a întrebat pe rând: pe mine, atunci, în lungile și nesfârșitele transfuzii de sânge, și pe Tinel, acum: „De ce v-aș mai da zile să trăiți?”

Sufletul nostru simțea până în cea mai mică celulă versetul din Psalmul 118:16-17, pe care frații ni-l trimiteau și ne rugau să nu cădem sub greaua manta a deznădejdi: „Dreapta Domnului se înalță, dreapta Domnului câștigă biruința. Nu voi muri, ci voi trăi și voi povesti lucrările Domnului!”

De când Dumnezeu ne-a unit destinele, cea mai mare dorință a fost să-l slujim cu drag și cu plinătate până la capăt. Rugăciunea lui Tinel a fost și este aceea de a primi har ceresc și de a face ucenici ai lui Hristos, asemenea Lui.

Rugăciunea mea a fost și este să nu mă duc cu brațele goale în Împărăția Tatălui, ci să trag și pe alții în Țara unde veșnic e Lumină.

Misiunea noastră este să-L prezentăm pe El ca Prinț al Păcii și al Nădejdi vii, iar prin lucrarea de la „Fundatia Nădejdea Copiilor din România” (Iași), încercăm de 25 de ani să răspândim mireasma cerului la timp și ne-la-timp. În clipele de mare încercare, în lăuntru meu știam că se dă o mare luptă. Aveam în minte o imagine care mă urmărea: un tărâm al luptei și două flancuri.

Pe un șir așezate ca niște căpetenii:

Durerea,
Disperarea,
Îngrijorarea,
Moartea.

Față-n față cu acestea, căpetenii din tărâmul luminii:

Nădejdea,
Pacea,
Biruința,
VIATA.

Îmi țineam răsuflarea și, până frica îmi suprima vocea lăuntrică, deja ceva îmi vorbea:

„Isus a zis: Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25-26).

Acum... te rog, Tată, ocupă deplin locul care ți se cuvine în viața mea. Doamne Isus, te rog, rămâi la cârma corabiei vieții mele. O, Duhule Sfânt, suflă mereu putere și plinătate peste întreaga mea viață și găsește plăcere în și peste viața mea! Amin!

Lena Baci (foto)

Nu știu câte dintre voi vă puteți identifica cu lupta mea...I-am spus Domnului frământările mele, și El mi-a răspuns. Iată o parte din conversația mea cu El:

Doamne, Tu îmi cunoști inima, știi că doresc să trăiesc pentru tine. Vreau ca timpul meu, energia mea, viața mea să-ți fie o jertfă de miros plăcut. Dar, Doamne... deseori mă simt atât de neputincioasă. Se adună atât de multe responsabilități, distrageri, gânduri, poveri... lucruri care simt că interferează cu misiunea mea pe pământ. Deși te caut zilnic, simt că relația noastră este bruiată de zgomotul din jur. Chiar și viața de mamă pare deseori un obstacol în apropierea mea de tine. Sunt zile în care simt că firea mea câștigă bătăliile mondene și îmi termin ziua dezamăgită și descurajată. Sunt zile în care simt că nu reușesc să-mi fac timpul pe care mi-l doresc pentru a sta cu tine în Cuvânt și rugăciune. Recunosc că este frustrant pentru mine. Dar, Doamne, inima mea dorește să trăiască pe deplin, mai adânc, cu tine, chiar și în aceste sezoane. Vorbește-mi!

Aud din partea Ta cum îmi spui:

„Eu sunt Dumnezeuul Evei, cu care umblam în timp ce lucra pământul.

Eu sunt Dumnezeuul lui Miriam, căreia i-am dat un cântec de izbăvire după ce a trecut marea adâncă împreună cu familia sa.

Eu sunt Dumnezeuul Deborei, pe care am chemat-o la luptă în timp ce îmi era credincioasă zi de zi.

Eu sunt Dumnezeuul Esterei, pe care am susținut-o chiar și în timpul pregătirilor regale riguroase.

Eu sunt Dumnezeuul Mariei, i-am ținut inima și sufletul în mâna mea pe timpul sarcinii.

Eu sunt Dumnezeuul Mariei și al Martei, am petrecut timp în casa lor și am avut părtașie împreună cu ele.

Eu sunt Dumnezeuul femeii de la fântână, pe care am întâlnit-o când mergea după apă.

Eu sunt Dumnezeuul Lidiei, căreia i-am vorbit în timp ce lucra.

Eu sunt Dumnezeuul Priscilei, pe care am împuternicit-o în slujirea ei împreună cu soțul ei.

Eu sunt Dumnezeuul lui Lois; am fost aproape de ea în timp ce își creștea fiica, care apoi l-a crescut pe Timotei în credință.

Și eu sunt și Dumnezeuul tău. Vreau să mă întâlnesc cu tine în fiecare moment. Vreau să te susțin în responsabilitățile tale de soție și de mamă. Vreau să-ți vorbesc exact atunci când simți că nu mai ai putere. Vreau să-ți umplu viața cu prezența Mea. Crezi asta?

Suntem deseori atât de preocupate să ne întâlnim cu Isus după ce curățăm casa, după ce ne reparăm greșelile, după ce punem copiii la culcare, după ce sortăm hainele, după ce știm că orice altceva e pus la punct și „avem timp” să gândim. Domnul vrea să fim credincioase cu ce ne-a dat; mai mult, El vrea să fie Dumnezeuul fiecărei clipe, nu doar Dumnezeuul clipelor pe care noi le considerăm potrivite pentru El. El vrea să ne întâlnească în MIJLOCUL vieții noastre.

Conversație cu *Dumnezeu*

**Ai tu destulă credință să-L lași?
Ești gata să trăiești cu inima
deschisă înaintea lui?**

Fiona Bocșa (foto)

mărturie

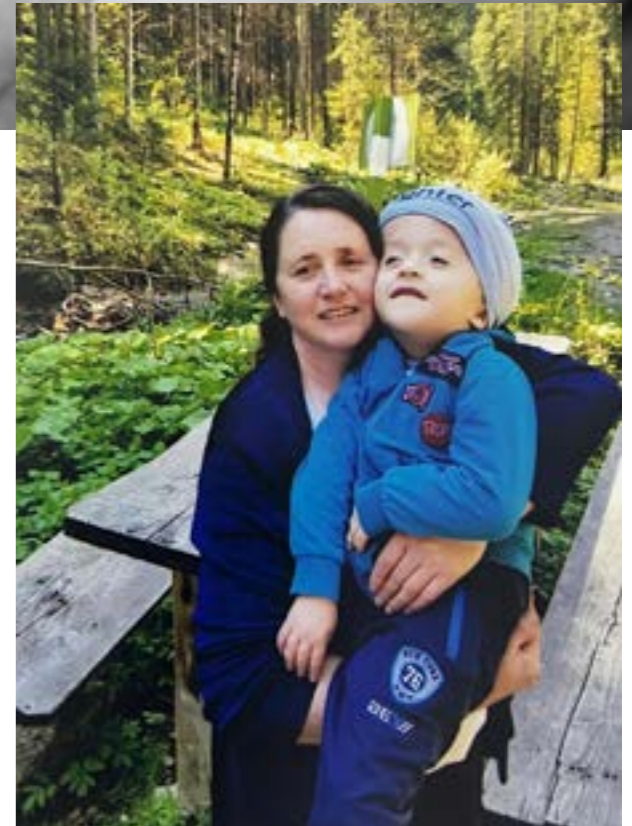
Dragostea de mamă în fața încercărilor

Povestea mea începe prin a vă spune că eram atât de împlinită și recunoscătoare Domnului pentru cele trei minuni din viața mea, cu care El ne-a binecuvântat pe mine și pe soțul meu: doi băieți și o fetiță. După câțiva ani, am aflat că familia noastră se va mări și în pântecul meu se află încă un suflet care de-abia așteaptă să mă strige „mama”.

Eram fericită și nerăbdătoare să vină pe lume, însă la trei luni de sarcină am aflat că minunea din burtica mea va fi bolnavă, iar medicul mi-a sugerat să fac avort. Eram total împotriva și am avut credință că voi naște un copil sănătos, împotriva spuselor doctorilor. Nu voiam să mă încred în oameni, ci în planurile Celui care a îngăduit să mai aduc încă un copil pe lume, pe lângă cei trei pe care îi aveam deja.

După o perioadă în care am început să stăruim în rugăciune toată familia, am mai fost la un control în care alt medic mi-a zis că băiețelul este perfect normal; de atunci am trăit cu speranța că Domnul se va îndura și voi aduce pe lume un copil sănătos. Planurile Tatălui au fost altele, așa că l-am adus pe lume pe Ruben, un băiețel cu hidrocefalie congenitală, căruia medicii nu i-au dat nicio șansă la viață. A urmat o perioadă grea, în care am petrecut mai mult timp prin spitale decât acasă, în care mă întrebam „de ce eu?”... Plângeam mereu și mă gândeam la băiețelul meu bolnav. Soțul meu îmi vedea suferința și mă încuraja mereu, spunându-mi că trebuie să îmi revin pentru că el și cei trei copilași au nevoie ca mama lor să fie sănătoasă și fericită. Mi-a spus să înfrunt realitatea și să privesc partea bună din tot ce ni se întâmplă. Atunci a fost momentul în care am pus stop oricărei îndoieli și am îmbrățișat planul Domnului.

De atunci au trecut 15 ani și în fiecare zi îl privesc pe Ruben ca pe o binecuvântare; el este cel care m-a învățat ce înseamnă empatia, răbdarea, bunătatea și dragostea de mamă în încercare; m-a învățat să ascult fără să mi se vorbească, să simt și să înțeleg nevoile unui micuț fără ca el să ceară; el este minunea familiei și prin el am învățat cu toții să fim mai mulțumitori și să înțelegem că tot ce nouă ni se pare normal și firesc să avem, alții nu au primit. Știu că multe mame se confruntă cu acest tip de încercare, însă vă încurajez, dragile mele, să priviți mereu la Tatăl, să vă încredeți în El și în planurile Lui, pentru că tot ce vine de la El este cu un scop și El ne dă putere, biruință și dragoste suficientă ca să vedem dincolo de problemă, dincolo de boală, de suferință și greutăți.

*Mă-ncred în El, orice s-ar întâmpla,
Pe drumul meu sau în viața mea;
Fie ce-o fi, în orice zi,
Cerescul Tată m-a călăuzi.*

*R: Mă-ncred în El, El știe soarta mea,
Pe stâncă sus sau în adânc de văi,
Lovit de val, ajung la mal,
Cerescul Tată m-a călăuzi.*

*Mă-ncred în El, oriunde aș fi dus,
Chiar în cuptor de foc de aș fi pus,
În suferinți și-n bucurii,
Cerescul Tată m-a călăuzi.*

*Mă-ncred în El, chiar și când nu-nțeleg,
Eu, voia Lui întotdeauna-aleg,
Căci doar așa, în slava Sa,
Cerescul Tată m-a călăuzi.*

Aurica Bodnărescu
Biserica Penticostală

Frământat

„Noi nu suntem să știe toți,
noi nu suntem doar tină,
ci un pământ ce-i frământat cu apă și lumină.”

Deseori, când traversez momente de vale, Duhul Domnului îmi aduce aminte și mă mângâie cu versurile acestei cântări.

În mesajul ei, se vorbește atât de profund despre perioadele de modelare și frământare a vaselor noastre. Forma potrivită, pe care doar Olarul o cunoaște și o poate desăvârși în noi, prinde viață în sezoanele dureroase ale vieții noastre.

Acest proces în detaliu, în intimitatea prelucrării lutului, în Casa Olarului, are ca țintă transformarea caracterului nostru.

Lutul, în predarea lui totală pe roată, prinde contur datorită unei Mâini desăvârșite, pline de autoritate și creativitate.

Dacă te afli, asemenea mie, în această etapă a vieții, când vasul este prelucrat, vreau să te încurajez astăzi și să îți spun că Voia Lui este bună, plăcută și desăvârșită.

Există un plan, un scop, o lucrare, un timp și un moment prielnic când Olarul va pune Lumina în vas și îl va da spre folosință.

În căutarea mea după Dumnezeu, am pășit prin etape care au avut un rol decisiv în umblarea mea cu Domnul și cunoașterea Lui.

Atunci când am încheiat un Legământ cu El, mi-am descoperit identitatea, am înțeles cine sunt, de unde vin și a cui sunt și aparțin.

Am crescut în cunoașterea Lui, prin credințioșii din viața mea, comunitate, Cuvânt, rugăciune și am înțeles că trebuie să contribuim la Împărăție ca și martor al lui Isus Hristos.

M-am apropiat de Cel care avea să îmi scrie povestea și am căutat Fața Lui; El s-a lăsat descoperit și am pășit în acest plăcut lapte duhovnicesc care mi-a întărit musculatura spirituală.

Prin urmare, purtata de la stadiul unui Elev sincer și gata să fie înmuiat ca un burete în Cunoașterea Lui, Dumnezeu mi-a călăuzit pașii să îmi descopere chemarea.

Bucurie și entuziasm a fost această etapă a uceniciei, ea are un farmec aparte, e o experiență continuă a unor minuni și întâmplări unice.

Dar mai apoi înțelegi că ai trecut de „adolescență” și trebuie să te supui și să intri în școala ascultării, care ridică un subiect serios: predarea totală.

Acest MANDAT NOU al creștinului autentic: „cine vrea să vină după mine, să se lepede de sine, să își i-a crucea și să mă urmeze.”

Ei, aici începe frământarea, sacrificiul, trimiterea, înțelegerea crucii, abandonul, lepădarea de sine, ascultarea.

Acest moment e unul greu de digerat: bucuria nașterii din nou, experimentarea minunilor, trezirea spirituală, toate acestea sunt într-adevăr atingeri ale Duhului Sfânt, care își au rolul lor în viața de credință.

Însă vin zilele de frângere, de modelare, de prelucrare a unui nou sezon, o etapă a maturității; deodată, responsabilitatea urmării Domnului are alte nuanțe.

Deodată, auzim de martiri, de Pavel, de Ștefan, auzim de cruce și lepădare.

Suntem mântuiți, echipați, chemați și, mai apoi, frământați.

Etapele de evoluție au ca și scop formarea caracterului cristic.

Sunt zile când cea roată se va învărti în direcții care îți vor surprinde ființa.

Însă Olarul are un plan, iar noi vrem să fim asemenea Lui.

Forma nu o dă voința noastră, ci lepădarea de sinele nostru.

Forma o dă Olarul.

Forma o dă modelarea, frângerea.

Forma vasului de preț e viziunea Creatorului, a Dătătorului.

Poate fi vasul spart și refăcut?

Poate fi vasul prelucrat într-un timp îndelungat?

„Și acest pământ ce-i încercat, aur să devină...”

Nu poate fi lucrat de-o altă Mână...”

Gabriela Știr (foto)

Femeia plăcută

Cu siguranță te-ai privit azi în oglindă. Ce ai văzut a fost frumos, creat de Dumnezeu, iubit de El, gândit cu atenție și potrivit în cele mai mici detalii. Dar dacă te-ai privit și nu ai fost mulțumită, fericită de ceea ce ai văzut, mă rog ca Dumnezeu să toarne în inima ta din dragostea Lui și să te ajute să te vezi așa cum te vede El. Și oare cum te vede El? Deși poate ești obosită, Dumnezeu te vede frumoasă. Deși poate ești bolnavă, Dumnezeu te vede vrednică de iubire. Deși poate sufletul ți-e întristat, gândurile de îngrijorare năvălesc puternic în viața ta, Dumnezeu te vede puternică și e cu tine, El nu te lasă, nu te părăsește. Deși poate tocmai ai strigat la cei mici din cauza oboselii, El te înțelege, te iartă și îți dă biruință să mergi mai departe, îți liniștește inima și te ajută să restabilești legăturile cu iubire.

Ca și mamă de trei copii, de multe ori provocarea se trezește deodată cu mine și adoarme noaptea târziu, așa ca mine, și poate că e normal, cred că e o perioadă, cred că așa e construită viața aceasta. Însă nu despre asta vreau să îți vorbesc azi, ci despre viața ce ne așteaptă în veșnicii. Cum suntem noi acasă, cum suntem în biserică, în societate, cum suntem când ne aflăm singure și ne privim în oglindă? Dacă viața noastră ar înceta în curând, suntem pregătite pentru viața ce ne așteaptă în veșnicii? Putem noi oare să ne continuăm viața cu Isus în Rai dacă aici jos pe pământ suntem nemulțumite, nefericite, poate gândim rău de aproapele nostru, poate nu știm să întindem o mână de ajutor, poate nu suntem darnice, ci egoiste, sau poate ne pierdem cumpătul prea repede? Dacă cumva suntem soția cicălitoare, soția nemulțumită de soț, mama fără înțelepciune față de ai noștri copii? Putem noi oare să trecem așa în Ierusalimul mult visat? Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său că așa ceva nu are cum să intre acolo (Apocalipsa 21:27), pur și simplu nu se potrivește cu splendoarea ce ne-a pregătit-o.

Având în vedere timpurile în care trăim, cred că e imperios necesar să ne privim mai cu atenție în oglindă, atât fizic cât și în oglinda sufletului, și să decidem de acum înainte să facem schimbări înțelepte, să ne străduim să schimbăm sau să dăm afară din viețile noastre ce nu e plăcut, să ne pregătim inimile pentru întâlnirea cu Isus și să fim exemple și modele de urmat.

Una dintre rugăciunile aduse în fața lui Dumnezeu de foarte mult timp este de a-mi da înțelepciune și multă dragoste. Îmi răsună în minte versetul din Matei 24:12 care zice că „dragostea celor mai mulți se va răci” și mi se pare atât de dureros, și clar este un lucru pe care nu îl doresc în viața mea, nu îl doresc în relațiile mele. Nu vreau să cad în capcana pesimismului, nu vreau să devin narcisistă, nu vreau să calc pe cei din jur ca mie să îmi fie bine. Prea puțin experimentăm frângerea, prea puțin ne lăsăm prelucrate, însă timpul tace și trece și venirea Domnului nostru Isus Hristos e tot mai aproape.

În tot haosul ce e câteodată în jurul nostru, oare ne mai gândim noi la Cer? Am căzut în timp în rutină, am căzut într-o stare care presupune doar spălat de vase, de haine, îngrijit de copii și făcut de mâncare și am neglijat sufletul, am neglijat duhul, rugăciunea a fost tot mai rară, mai seacă. Viața, într-adevăr, se mișcă cu o viteză uimitoare, însă azi și de azi înainte te îndemn cu toată iubirea și responsabilitatea: privește-te în oglindă și dacă e de schimbat ceva, schimbă azi! Azi fii mai bună, azi iubeste mai mult, azi fă o faptă bună, azi alege să te bucuri de ce ai primit în viață și gândește-te că mâine nu e al tău.

Când am primit vestea morții unei femei iubite de mine acum patru ani, lumea mea s-a zdruncinat destul de mult. Au apărut întrebări pe care le adresam lui Dumnezeu: de ce ai luat-o când era atâta nevoie de ea? Copiii aveau nevoie de ea, soțul avea nevoie de ea, eu aveam nevoie de ea. Nici până în ziua de azi nu pot să zic că știu de ce a fost să fie așa, însă știu că pentru ea e cel mai bine acum, acasă cu Mântuitorul ei. Suntem create să ne pese de cei din jur, ne dorim o casă liniștită, o familie fericită și sănătoasă, ne facem planuri mereu, așteptăm weekendul să facem asta sau cealaltă, ne gândim că peste câteva luni vom merge acolo, etc., dar oare chiar putem noi ști dacă ziua de mâine e asigurată? Privește-te în oglindă și șterge ce nu e plăcut, îndreaptă ce e greșit, repară ce e stricat. Privește-te în oglindă și îmbrățișează-te, mângâie-ți rana, alină-ți durerea. Privește-te în oglindă și vezi Chipul Său în chipul tău, lasă-te iubită, copleșită de dragostea Lui. Te îndemn în această zi să îți pleci genunchii și să te lași învăluită de prezența lui Dumnezeu, vino cu problema ta în fața Lui, vino cu

apăsarea ta sau vino cu mulțumirea și fericirea ce o porți în inimă. Oricum ai veni, El te primește, te iubeste și îți promite că va fi mereu alături de tine.

Permite-ți să înflorești acolo unde Dumnezeu te-a așezat și lasă mireasma vieții tale să fie resimțită de cei din jurul tău. Acum, mai mult ca oricând, dăruiește din ceea ce Dumnezeu a pus în fiecare femeie, lasă feminitatea ta să atingă inima, lasă tandrețea ta să creezească teritorii. Prietena mea dragă care a plecat la Domnul a fost o femeie cum rar întâlnești și a lăsat în urma ei un covor de iubire și frumusețe. Mama a doi copii, soție iubitoare, o femeie care întotdeauna a făcut tot posibilul să ajute, cu un zâmbet ce lumina încăperea, având un suflet ce îl căuta pe Dumnezeu, adormind cu Biblia la capul ei, gata să ofere un sfat bun întotdeauna, elegantă, fină, înțeleaptă și plină de iubire. Un exemplu. Lumea încă o pomenește și mulți așteaptă revederea cu ea. Și eu aștept să o strâng în brațe și să îi spun cât de dor mi-a fost de ea.

Încerc în fiecare zi să fiu varianta ce Dumnezeu dorește să fiu ca femeie, soție, mamă. Sunt zile când viața e mai lină, sunt zile când e greu, dar Prezența Lui e tot timpul dorită de sufletul meu. Nu e ușor să te uiți în oglindă și să zici: „gata, de azi nu mai fac asta” sau „nu mai zic asta”. Dar nu ești singură! Orice decizie ai lua, orice schimbare ai dori să faci, Isus este cu tine și în toate te sprijinește. Ai încredere în El, ai încredere că va fi bine, ai încredere în tine! Ești o femeie minunată creată, iubită nespuse, prețioasă, unică, și așa dori să nu uiți că Dumnezeu ți-a pregătit un loc în Raiul Său; acum depinde de tine să te pregătești pentru a ajunge acolo. El a promis că se va întoarce; să fim pregătite, e mai aproape ca oricând. „Harul meu îți este îndeajuns.”

*„Ești mai de preț decât mărgăritarele.” Ești iubită!
Ai valoare în ochii lui Dumnezeu! Te îmbrățișez!*

Flavia Bianca Pop (foto)

Călătoria regăsirii

Pe lângă mine, zilnic, Te-am văzut trecând,
 O urmă de iubire, un regret, o sclipire, căutând.
 Dar inima mea își căuta propriul drum,
 Departe de Tine, spre propriile plăceri, fugind pe culmi.
 Trăind în voia mea, supusă păcatului ce m-a chemat,
 Datorită firii, în urmă, tot binele l-am lăsat.
 Urmând căile lumii, ce fericire îmi promitea,
 Despărțindu-mă de Cel ce veșnicia îmi pregătea.
 Târziu, în grele circumstanțe, am aflat
 De toată grija și protecția ce Tu mi-ai dăruit,
 Când în păcat am sfârșit și-n groapă am alunecat,
 Nu m-am gândit că a Ta era mâna ce m-a ridicat.
 Acum, însă, trăiesc zi de zi cu Tine,
 Urmărind doar calea Ta, doar ceea ce e bine.
 Fugind de lucruri pământești, cu fața către veșnicie,
 Slujindu-Ți Ție neîncetat, plin de bucurie.
 De când pe Tine, în viața mea, Te-am acceptat,
 Nimic nu mai e la fel, totul e schimbat.
 O viață nouă, liniștită, la care mereu am aspirat,
 Da, asta e dovada că iubirea Ta m-a transformat.

Lorena Dan

Mi-am pus **încrederea**

*Mi-am pus încrederea în Domnul,
 El e tăria și speranța mea.
 Orice ar vrea să-mi facă omul,
 Dacă de partea mea e Domnul,
 Iar eu sunt ancorată-n Legea Sa,
 Știu, biruința e de partea mea.*

*Mi-am pus încrederea în Domnul.
 Cu El mereu călătoresc.
 În drumul meu vin încercări,
 Ispite, dar și provocări,
 El mă ajută să deosebesc
 Ispita de încercare și să reușesc.*

*Mi-am pus încrederea în Domnul.
 Și nu am regretat nici măcar o clipă.
 În vremuri grele de încercare,
 Mi-a fost balsam și vindecare,
 Cuvântul - apa vie dăruită,
 Ocrotită am fost de-a Sa aripă.*

*Mi-am pus încrederea în Domnul.
 Cu El am bătrânețe fericită.
 Copii, nepoți ce mă iubesc,
 Un nume bun cu care mă mândresc.
 Promisiunea Lui e-ndeplinită,
 Cei ce-L urmează au viață fericită.*

Ana Onofrei

Atitudinea potrivită

„Nu contează ce ți se întâmplă în viață, ci cum reacționezi la ceea ce ți se întâmplă.” Am auzit acest lucru de multe ori, fie rostit întocmai, fie cu alte cuvinte.

Expresia nu e menită să diminueze sau să desconsidere intensitatea unor mari pierderi sau a unor drame, nici măcar importanța unor realizări deosebite, ci să pună accentul pe atitudinea omului în fața oricărei situații.

Da, suferința ta poate fi extrem de dureroasă, boala ta foarte grea sau pierderea ta de nedescris. Ni se întâmplă atâtea lucruri urâte tuturor, deopotrivă celor buni și celor răi. Încercările nu aleg, nu trec pe lângă cei neprihăniți. Mai devreme sau mai târziu, într-un mod sau altul, toți parcurgem acest drum al suferinței. Este indispensabil. Luptele tale cu ispitele pot fi foarte mari, dar dacă le vei împărtăși cu alții vei descoperi că și ei au aceleași lupte ca și tine. Acum, dacă tot trecem prin ele, dacă toți suntem încercați și găsim cel mai adesea că avem în comun acest lucru și că nu suntem noi singurii încercați, ce anume face diferența? De ce unii cad, dar se ridică și merg mai departe, iar alții nu?

Pe de altă parte, în viață nu ni se întâmplă numai lucruri rele, ci și bune. Poți traversa perioade de mare succes și de bunăstare din toate punctele de vedere.

Sunt momente când totul îți merge bine, ești sănătos, ești plin de bucurie, dar totuși poate să existe puțină aroganță sau smerenie în toate acestea. Ce face diferența?

Ce face diferența între tine și alți oameni? Poți vedea cu ochii tăi cum doi oameni aflați în fața aceleiași situații reacționează diferit. Putem include orice aici, fie că vorbim de o problemă sau nu, oamenii reacționează diferit. E adevărat că, într-o oarecare măsură, lucrul acesta ține și de faptul că, în realitate, noi, ca oameni, suntem diferiți, că fiecare avem un bagaj emoțional, intelectual și spiritual care se reflectă în comportamentul nostru. Însă, dincolo de toate acestea, atitudinea noastră are un cuvânt de spus și el cântărește mult.

Atitudinea noastră poate decide mersul lucrurilor. Cum se va termina totul și când, poate fi mult influențat de noi și de atitudinea noastră. Nu vreau să las loc de confuzie aici și să spun că Dumnezeu nu-și mai are controlul asupra vieților noastre, nu, doar că nici chiar El nu trece peste voința și alegerile noastre. Dacă noi vrem să rămânem prizonieri ai durerii și nu-L vom lăsa s-o vindece, El nu poate interveni. Dacă vom fi plini de mândrie, dacă ne vom purta ca și cum ni se cuvine totul și nu-l vom permite Lui să se reflecte în viețile noastre ca Domn și Mântuitor, El ne va lăsa în voia minților noastre.

Nu poți ști ce aduce fiecare zi și nu poți ști cu exactitate ce impact va avea asupra ta ceea ce ți se va întâmpla și cum vei reacționa. Reacția ta va arăta cine ești în acel moment, dar și în cine sau în ce te încrezi în astfel de momente. Atunci când privești spre alții în termeni de comparație și crezi că lor le e mai ușor, sau poate că ei sunt mai puternici, ar fi bine să te gândești că poate singurul lucru care face diferența între tine și ei în fața aceleiași situații e atitudinea.

Atitudinea potrivită vine din smerenie, dintr-o relație sinceră cu Dumnezeu, dintr-o credință bine ancorată în El, dintr-o viață de rugăciune, dintr-o inimă curată și o minte înnoită prin Cuvântul Lui. Atitudinea potrivită este cea plăcută de Dumnezeu și ea trebuie întreținută, dezvoltată și exersată.

Mihaela Țărmure

Nu risipi din ceea ce ai, ci investește în ceea ce dai!

Dacă și tu vei fi de acord cu ce voi scrie în acest articol, deja este o bucurie pentru mine și cred că nimic nu este întâmplător. De ceva vreme, am un mic proiect în mintea mea și o dorință mare în inima mea. Nu l-am pus până acum în practică în felul în care îl voi descrie, însă acum, când am văzut că toate s-au „limpezit”, va fi mai ușor să îl aplic.

Uneori nu avem toate piesele din puzzle, însă Cel ce ne-a creat le are și le pune la locul lor la timpul Lui. Am așteptat acest moment și cred că a și venit. În fiecare zi suntem consumatori de lucruri cotidiene: alimentație, energie, tehnică, îmbrăcăminte, încălțăminte și altele...

În România se vinde și se cumpără mai mult ca niciodată. Unele lucruri nu au fost disponibile, la altele nu am avut acces, poate resursele materiale au fost o piedică, concepția despre a avea oricând ceva nou nu era bine primită. Însă, România a avut mereu oameni bogați și săraci.

Și Biblia ne confirmă acest lucru în toate vremurile: „Pe săraci i-am avut cu noi” și ne îndeamnă să ne deschidem mâna față de ei.

În zilele de azi, magazinele sunt pline cu fel de fel de produse; știrile ne spun despre munții de mâncare aruncați, dar și despre industria de îmbrăcăminte/încălțăminte, care crește într-un mod parcă nesănătos de la o zi la alta.

Reducerile sunt atracția multor tineri, iar pe fiecare vitrină găsești în această perioadă câte o bulină cu „REDUCERE”/„SALE”/„50%”. Dorința de a intra în magazine este atât de mare, iar probabilitatea să ieși cu mâinile goale este atât de mică. În tot acest tumult al zilelor noastre, cu oferte, varietăți de produse, modă, tendințe, avem timp să ne uităm la cei din jurul nostru?

Cu toată accesibilitatea zilelor noastre, sunt oameni care trec pe lângă vitrine fără să intre în magazine, copii care, acum la început de an școlar, cotrobăie prin lucrurile folosite în anii anteriori și astfel mai economisesc câte ceva. Sunt părinți care pun bănuț pe bănuț pentru ghiozdanul și penarul din acest an, măcar acelea să fie noi...

Citind versetul din Deuteronom, îmi dau seama că și noi, fiecare, avem „săracii” noștri și ce scop măreț au ei în viețile noastre, căci ceea ce Dumnezeu face este bun și desăvârșit!

Micul meu proiect în această toamnă este să nu risipesc, ci să investesc. Te îndemn și pe tine să te gândești cum te-ai putea investi în viețile altora, atât pe plan spiritual, cât și material.

Matei 5:16

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

1. Roagă-te ca Dumnezeu să îți descopere oamenii care au nevoie de ajutor.
2. Fă-ți curaj să spui și altora; astfel vei forma o echipă.
3. Creează un eveniment în biserică, grup de mămici sau comunitate pentru a se strânge cât mai multe lucruri; astfel formezi și relații.
4. Alege perioada potrivită când să faci astfel de acțiuni.
5. Fă-ți ordine printre lucruri și vezi de ce te poți lipsi tu, dar ce pot folosi alții.
6. Dacă ai strâns haine, pune-le pe categorii de vârstă, jucării, rechizite; îți va fi mai ușor la distribuit.
7. Cumpără panglică de cadou/sacoșă/cutii și împachetează-le frumos, ca pe un cadou pe care ai vrea tu să-l primești.
8. Lasă un mesaj pe o bucată de hârtie, scris de mână: o încurajare, un verset, o meditație.
9. Roagă-te pentru cei la care ajunge pachetul: mame, copii, vârstnici, case de copii, grădinițe...
10. Povestește experiențele tale și altora, ca să poți motiva și pe alții. Succes!

Închei prin a vă spune: suntem atât de bogați când ajungem să oferim și atât de săraci când păstrăm totul pentru noi. Dumnezeu ne va binecuvânta peste așteptări atunci când vom sluji și prin acest mod de a oferi. Haideți să nu risipim din ce ne-a fost dat, ci să investim în ceea ce vom reuși să dăm.

Lidia Bleahu (foto)

„Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.»”

(Deuteronom 15:11).

Te văd, Te știu, Ești valoroasă!

**Da! Ești!
Ești importantă!
Te aud, te văd, te știu, cu tine sunt... nu înceta să crezi!
Îți spune astăzi Dumnezeu...!**

Uneori, viața are un mod aparte de a ne deschide ochii și inima către alții, în momente ale vieții care pot apărea din senin, momente care te pot marca. Momente în care totul se poate schimba, momente în care totul poate părea în ceață, momente în care parcă mîntea ta e blocată să-și aducă aminte de „Te văd” a lui Dumnezeu, de „Sunt aici”, „Sunt cu tine” și de orice promisiune a Tatălui.

Momente în care realizezi că ai nevoie de alții, tu, cea care nu voiai niciodată să apelezi la alții, ai nevoie de alții ca să-ți aducă aminte de „Te văd”, „Te știu”, „Sunt cu tine” a lui Dumnezeu.

Și dacă există astfel de oameni lângă tine, vreau să-ți spun: ești binecuvîntată!

Da, chiar ești!

Chiar dacă treci prin momente grele, pline de neînțeles și ceață, astfel de oameni îți aduc aminte de „Cu tine sunt” a lui Dumnezeu, mult mai prezent ca niciodată, chiar dacă nu simți nimic.

Tot ce ai semănat cândva vei culege, tot ce ai dăruit tu altora, vei avea nevoie să primești și tu, draga mea, învață să primești, nu doar să dăruiești.

Și tu poți primi sprijinul necesar, sfatul, ruga, pe care cândva le-ai oferit și tu altora.

Ai ridicat, ai îmbărbătat, vine o zi când tu ai nevoie să fii ridicată, îmbărbătată. Și e ok, e ok să primești ceea ce ai nevoie în acele momente... iar când nimeni nu pare a fi lângă tine, El este!

El este cu tine acolo unde ești și tu!

El nu se ascunde, El este!

Nu înceta să crezi, dincolo de tot ce se vede, El e cu tine!

Oprește-te o clipă și ascultă Vocea Sa, deschide-ți Biblia... roagă-te pentru a-L putea auzi... ceea ce are El personal să-ți spună...

Astăzi, „Te văd, Te aud, Te știu” a lui Dumnezeu e mai prezent ca niciodată în inima încercată... care găsește puterea să înainteze, chiar dacă era ceață, chiar dacă era de neînțeles, inima aceasta alege să creadă că avea de învățat din ceața prin care a trebuit să treacă...

Realizez că „Te văd, Te aud, Te știu” a lui Dumnezeu e atât pentru mine, cât și pentru tine... prezent, valabil.

Realizez că depind mult de El, că pot lupta mai ușor pentru alții decât pentru mine, că și eu am nevoie de alții cum alții au nevoie de mine, că am nevoie de alții să lupt pentru mine cum și alții au nevoie de mine să lupt pentru ei.

Că dragostea are faptele sale... care vorbesc...

Că oamenii pot greși, dar că dragostea acoperă și iartă, restabilind și întărind relații, că sunt necesare momente de ceață pentru creștere și de oameni pentru ca unitatea dragostei să se manifeste... că încrederea e necesară să o pot avea, chiar dacă a fost cândva frîntă, poate fi restabilită de dragostea care unește...

Că am nevoie de încredere totală în „Te aud”, „Te văd” a Tatălui meu ceresc, care poate întări și uni... și am nevoie să am încredere și-n oameni... acea încredere care vine din dragostea agape, a lui Dumnezeu, pe care El o revarsă peste copiii Săi...

Că am nevoie de dependență totală de Cel care face o nouă cale pentru mine... restabilind și unind inimi... și ce loc mai puternic să poți simți manifestarea Sa decât rugăciunea...

Eu nu-L aud, dar El aude, căci trimite pe oamenii care stau la dispoziția Sa, să-ți vorbească.

Te aud,

Te simt,

Te știu... îți spune astăzi Dumnezeu...

Chiar dacă tu nu o faci, El e de partea ta!

Învăț să prind iarăși aripi, să cred iarăși mai adânc, să am încredere mai mult, căci acum știu:

El mă vede,

El mă aude,

El mă știe,

El e cu mine,

Chiar dacă uneori eu nu-L simt...

Și așa vreau să înaintez de acum înainte...

Căci sunt dependentă de El!

Domnul meu!

**Mihaela Ciorei
Biserica Elim, Beasain, Spania**

Adevăruri care vindecă

Nu cu mult timp în urmă, încheiasem împreună cu un grup de fete, studiul autoarei Kay Arthur, Când durerile sunt adânci. Bineînțeles că știam că urma să fiu testată în ce privește aplicarea înțeleșurilor cărții dar...nu atât de repede. Și nu în acest mod. Atunci, când la final trăseseam concluziile, m-am considerat extrem de bine pregătită și sigură că voi ști cum să acționez și să reacționez atunci când voi fi pusă în fața provocărilor vieții, indiferent de natura lor.

Nu a durat prea mult până când a trebuit să gestionez situații nemaîntâlnite și să constat neputincioasă că rănilile au fost la fel de adânci, întrebările la fel de multe, răspunsurile la fel de departe și că ... am căzut din nou testul.

Vă scriu acum, pentru a vă încuraja – și a mă încuraja, totodată, pe mine însămi, să primim câteva adevăruri care vindecă, atunci când durerile sunt prea mari – așa cum le-am înțeles eu, când mi-am adus „desaga cu de ce?-uri” la Crucea lui Hristos.

1. Dumnezeu a permis durerea în viața ta, cu un scop bun pentru că „de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

2. Dumnezeu este Atotputernic, El cunoaște sursa durerilor și știe exact cum să se atingă de ele, să le vindece și să le folosească pentru a-și împlini scopul bun pe care îl are cu tine.

„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”. 1 Corinteni 10:13

3. Vindecarea reală și profundă este legată întotdeauna de modul de cunoaștere a caracterului Lui și de recunoașterea a suveranității Sale. Cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu ca să înțelegi Cine este El, cu atât vindecarea ta va încolți mai repede. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți”. (Isaia 58:8)

4. Nimic din ceea ce ți se întâmplă, nu trece neobservat de Dumnezeu și la momentul ales de El, în maniera Lui de a rezolva lucrurile, va cere socoteală tuturor celor ce te-au rănit. (Elohim Misgab = Dumnezeu este Apărătorul meu).

„Chiar acum martorul meu este în cer, apărătorul meu este în locurile înalte.” (Iov 16:19)

5. Nici o rană nu este atât de mare încât să te despartă de dragostea lui Hristos; ba dimpotrivă, în momente de grea durere te apropie mai mult de El. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? ... Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8: 35-39)

6. Păcatul determină suferința ca un răspuns al faptelor rele, a neascultării și a nestăpânirii noastre. Păcatul este păcat și întotdeauna este însoțit de consecințe; nu trebuie însă să îngăduim disperarea... pentru că în urma pocăinței reale se primește iertare în sângele lui Isus.

„De ce te plângi de rana ta, de durerea pe care ți-o pricinuieste boala ta? Pentru mulțimea nelegiuirilor tale, pentru marele număr al păcatelor tale, te-am făcut să suferi aceste lucruri!” (Ieremia 30:15)

Dar... „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!» Și Tu ai iertat vina păcatului meu.” Ps. 32:5

7. Rănilile nu sunt întotdeauna meritate, chiar și oamenii neprihăniți au parte de dureri sfâșietoare, pentru că „Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să stea împotriva mâinii Lui, nici să-l zică: «Ce faci?»” Daniel 4:35

8. Indiferent dacă durerile tale au fost cauzate de propriile păcate sau de acțiunile altcuiva, vindecarea ta începe la Cruce. Asumarea oricărei suferințe, împreună cu credința că urmează ceva mai bun și mai înalt - decât prezentul știrbit pe care-l trăim – este de fapt puterea Crucii lui Hristos. Nu vei putea experimenta vindecarea completă dacă nu vei crede întâi că păcatele tale sunt iertate de Dumnezeu și la răndu-ți vei ierta celor ce ți-au greșit și te-au rănit adânc.

„...Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” Matei 16:12

9. Durerile profunde, epuizante și neconținute te aduc la capătul puterilor dar într-o stare de dependență totală față de Dumnezeu. Acesta este, însă, cel mai bun loc în care te-ai putea afla vreodată. „Ai milă de mine, Doamne, căci mă ofilesc! Vindecă-mă Doamne, căci îmi tremură oasele! Sufletul mi-e îngrozit de tot. Și Tu, Doamne, până când vei zăbovi să Te înduri de mine?... Domnul îmi ascultă cererile și Domnul îmi primește rugăciunea!” Ps.6 :2,3,9

10. Oricine ai fi, oriunde te-ai afla, indiferent ce ai făcut, există speranță, pentru că există Dumnezeu...Un Dumnezeu ce iartă, răscumpără, vindecă și dă nădejde.

„Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când mânește pe cineva, Se îndură iarăși de el după îndurarea Lui cea mare.” Plangerile lui Ieremia 3:31-32

Chiar dacă suferința brăzdează urme adânci pe fețele noastre, suntem conștiente că încercarea credinței noastre este necesară, „ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejde.” (Romani 5:3-5)

Într-o lume cu principii și valori răsturnate, „cuptoarele” ce ni se pregătesc sunt încinse tot mai mult. La un moment dat, toate vom trece prin ele – dar să avem mereu certitudinea că ele sunt îngăduite pentru curățarea, sfințirea și desăvârșirea noastră!

Cu prețuire,
Daniela Raț

ÎNCHINAREA ca mod de viață

„A te închina înseamnă a trăi Realitatea, a atinge Viața. Înseamnă a-L cunoaște, simți, experimenta pe Hristos Cel înviat din morți, în mijlocul comunității reunite.”

Richard J. Foster

Că cei mai mulți tineri, am intrat în slujire la o vârstă fragedă și nu am înțeles în totalitate ce presupune închinarea, iar, ca să fiu sinceră, nici în momentul de față nu înțeleg pe deplin complexitatea acestui har desăvârșit, acela de a sluji și de a-ți dăruia viața, cu toate componentele ei, Celui ce a inițiat închinarea. Impactul relațiilor mele frânte din copilărie, în mod special cele din familia largită, a fost transferat în mod involuntar în relația mea cu Dumnezeu. Să nu înțelegeți greșit, nu scriu aceste rânduri cu intenția de a blama familia sau de a căuta un țap ispășitor, însă nu pot mușamaliza modul în care relațiile mele frânte din primii ani de viață au afectat percepția mea despre Dumnezeu și despre închinare. Dacă ar fi să aleg un cuvânt care a caracterizat relația mea cu Dumnezeu în primii ani de credință, cel mai potrivit ar fi „teamă”. Teama că aș putea să-L dezamăgesc sau chiar să-L supăr pe Dumnezeu mi-a dat adrenalina de care aveam nevoie pentru a merge înainte chiar și atunci când inima mea se împotriva și spunea „Nu”. Când închinarea nu mai este motivată de teamă și vinovăție, ci dintr-o dragoste autentică exprimată prin viața de zi cu zi, sufletul este regenerat și înprospătat.

Scriptura abundă în exemple care dovedesc eforturile constante ale lui Dumnezeu de a iniția și restaura relația cu copiii Săi. Închinarea, în sensul cel mai larg, este răspunsul omului la invitația divină. În agitația și luptele vieții, mulți dintre noi am uitat rostul pentru care am fost creați. La început, când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, i-a creat pentru plăcerea Sa; privindu-le chipul, Dumnezeu citea pe fețele lor reflexia slavei Sale. Unicul lor rost era acela de a I se închina și de a avea părtășie cu Dumnezeu. Când Dumnezeu S-a retras o clipă, Satana a semănat sămânța otrăvitoare în inima Evei, apoi a lui Adam, și pe dată părtășia și comuniunea cu Dumnezeu au fost rupte.

Când vorbim despre închinare, cei mai mulți dintre noi am ajuns să limităm închinarea la un singur act: muzica. Componentele închinării sunt multe și nu au toate de-a face neapărat cu cântatul. Închinarea este un fenomen complex și nu poate fi limitat sub nicio formă doar la muzică. De altfel, închinarea nu este sinonimă cu muzica. Muzica este doar un segment al închinării. Pentru cei mai mulți creștini, închinarea se rezumă doar la laudă. Componentele închinării, precum: rugăciunea, dărnicia, învățătura, ascultarea de glasul Domnului, sunt aproape trecute cu vederea.

Din punctul meu de vedere, cea mai înaltă formă de închinare este ascultarea de Dumnezeu.

Termenii care definesc cel mai bine cuvântul „închinare” sunt următorii: „a se pleca”, „a se înclina”, „a sluji”. Acești termeni sunt cuprinși într-un singur pasaj rostit chiar de Domnul Isus: „Pleacă, Satano! i-a răspuns Isus. Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.” (Matei 4:10)

Într-o exprimare mai modernă, printre altele, închinarea înseamnă adorare și acțiune. Procesul acesta de „adorare-acțiune” ar trebui să aibă loc în fiecare clipă a vieții, nu doar câteva ore în cadrul programelor religioase. De cele mai multe ori, devenim foarte tehnici, întocmim liste și proiecte multiple, ne zbatem să-i mulțumim pe cei din jur sau poate chiar pe noi înșine, iar în acest mod, închinarea devine o frustrare, deoarece obiectul ei nu este Hristos, ci mai degrabă o listă pe care o bifăm pentru a ne anestezia conștiința. Când privim relația cu Dumnezeu ca pe o corvoadă, ca pe un sacrificiu, atunci sfârșim prin a ne închina nouă înșine. În schimb, atunci când slujim, jertfim, dăruim tot ce avem noi mai bun pentru Tatăl nostru și păstrăm lucrurile acestea în inima noastră fără a aștepta

o recompensă sau fără a le trâmbița, sufletul nostru se înviorază. Chiar în momentul acesta, în timp ce citești aceste rânduri, mii de îngeri și arhangheli Îi aduc laudă Celui ce este vrednic să primească închinarea. Chiar crezi că Dumnezeu va cerși sau va implora închinarea ta? Atunci când Îl iubim cu adevărat pe Hristos, închinarea noastră este o manifestare a dragostei.

Până când Dumnezeu nu ne atinge duhul și nu ne eliberează de eul nostru, noi nu putem pătrunde pe tărâmul închinării. Când duhul nostru va fi atins de Duhul Său, atunci vom putea gusta din frumusețea autentică a închinării, pentru că realitatea centrală a închinării este întemeiată în „duh și adevăr”. Înșuși Domnul Isus pune într-o singură frază cuvintele închinării: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și adevăr.” (Ioan 4:24) Închinarea adevărată presupune o legătură directă între om și Dumnezeu.

Orice lucrare am face, dacă nu vine din închinare față de Dumnezeu, este o lucrare idolatră. Orice lucrare de slujire înfăptuită trebuie să izvorască din închinare. Închinarea ar trebui să ne domine viața, nu muzica. Ea este motivul complex și deplin al existenței umane. Închinarea este motivul pentru care ne naștem, motivul pentru care trăim și motivul pentru care vom învia. Noi existăm ca să ne închinăm lui Dumnezeu, nu ca să slujim sau să facem muzică. Ordinea corectă este aceasta: închinare, apoi slujire. Slujirea nu este decât o prelungire a închinării.

Închinarea începe întotdeauna cu experiența personală. Avem biserici mari, membri mulți și foarte puțini închinători. De ce se întâmplă lucrul acesta? Pentru că mulți nu au înțeles faptul că închinarea este un mod de viață și că ea trebuie să ocupe locul central în toate activitățile noastre zilnice.

Când despărțim închinarea de celelalte aspecte ale vieții, ea devine un ritual, practicat în mod special duminică. O astfel de închinare este superficială și falsă.

Dacă privești de la distanță o floare naturală și una artificială, s-ar putea să nu vezi nicio diferență, dar dacă te apropii și le atingi, vei observa imediat care este cea naturală și care este cea confecționată din plastic. Închinarea artificială, care dă bine înaintea oamenilor, dar nu implică inima, mintea și voința celui ce o aduce, nu zidește, nu transformă și nu produce nicio schimbare. Doar atunci când fiecare membru în parte este implicat într-o relație zilnică cu Dumnezeu, închinarea în comun are semnificație.

Dacă ne dorim din toată inima ca biserica să iasă din letargie, să se trezească din somnul ei și să intre în valul trezirii spirituale, trebuie să înțelegem că închinarea începe cu experiența personală. Închinarea începe de acasă, nu duminică la programele religioase.

Astăzi, Dumnezeu cheamă din nou biserica la închinare. Închinare înaintea slujirii!

Iulia Blaga

Îmi este Domnul, îndeajuns?

„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?
Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în
nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să
mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi
pururea stânca inimii mele și partea mea de
moștenire.”
(Psalmul 73:25-26)

Cântăm deseori cântări în care afirmăm că Domnul e îndeajuns, că dacă îl avem pe El, nu mai avem nevoie de altceva. Și poate chiar conștientizăm că așa este. Dar uneori comportamentul nostru dovedește exact opusul. Poate uneori nu ne dăm seama că trăim o minciună. Iar înșelăciunea aceasta se dezvăluie când ne izbim de circumstanțe grele în viață și totul este pe dos. Ne-am dori ca problema să fie rezolvată și credem că abia atunci va fi bine. Abia atunci am putea să ne bucurăm cu adevărat de viață. Deci, de fapt, nu mereu ne găsim împlinirea în Isus Cristos.

Credem oare că Cuvântul lui Dumnezeu este îndeajuns, că are soluții suficiente și pentru viața noastră? Sau nu încercăm noi oare să căutăm soluții în altă parte? Poate alergăm la telefon să sunăm specialiști, alergăm la internet să găsim un sfat, o soluție. Când, de fapt, trebuie să ne concentrăm pe Dumnezeu, care le știe pe toate și cu adevărat are o soluție pentru orice circumstanță.

Poate spui: „Am nevoie de Dumnezeu, dar pe lângă El mai am nevoie și de prieteni, de familie, de relații bune cu membrii familiei mele, de sănătate, de un soț care mă iubește și mă acceptă, de o muncă bine plătită, de o casă...” și lista poate continua și în cele spirituale... Oare am nevoie obligatoriu de o comunitate de creștini în care să cresc spiritual, depind de rugăciunile împreună cu alți creștini? Depind de încurajările altora? Relația mea cu Domnul mai funcționează dacă îmi lipsesc aceste valori? Bineînțeles, sunt foarte importante și aceste aspecte spirituale.

Deci, crezi că dacă îl ai pe Dumnezeu chiar îți este îndeajuns?

Îmi vine în minte Pavel, cum în epistola către Galateni începe să-i mustre pentru felul în care s-au lăsat de la prima lor încredințare că sunt mântuiți prin credință și au început cu faptele Legii (Galateni 3).

Din acest exemplu vedem că au luat-o pe calea cu care erau obișnuiți, adică să țină Legea lui Moise.

Așa și noi putem cădea în trăsături vechi.

Sau, alteori, poate și noi, ca galatenii, o luăm pe o cale mai ușoară, pentru că nu e mereu ușor să ne punem deplina încredere în Domnul. Vrem și cu Domnul, dar nici nu vrem să lăsăm nevoile lumesti neaprovizionate. Ne este frică să ne lăsăm în totalitate în mâna Domnului și să depindem doar de El.

Am experimentat perioade în viață în care exact așa am trăit. Conștientizăm că am nevoie de Dumnezeu, dar mai aveam nevoie de câteva lucruri în plus. Încă și acum am perioade în care mă testez dacă motivația mea de a alerga la oameni sau la lucruri materiale este dintr-o nevoie subtilă, o nevoie de acel plus, pe lângă Dumnezeu.

În relația autentică cu Domnul este adevărata împlinire și bucurie. Dacă avem privirea ațintită spre El, toate circumstanțele își pierd din importanță. Domnul este Acela care ne umple golul inimii noastre; El așa ne-a creat, cu nevoia de El.

„Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu, pentru că m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu manta izbăvirii ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.” (Isaia 61:10)

Diana Cristea (foto)

Vegheați în vederea rugăciunii

*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.
Fiți înțelepți, dar și vegheați în vederea rugăciunii.”
(1 Petru 4:7)*

Deși vedem și simțim că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, totuși împlinim cu efort sau parțial îndemnul lăsat de Domnul Isus Hristos: VEGHEAȚI! „Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” (Matei 25:13) Nu este ușor! Nu avem o delimitare temporală a acestei stări, deci este permanentă. O stare de alertă care durează toată viața noastră pământească! Suntem în așteptarea Mirelui, a venirii Domnului Isus Hristos pe norii cerului ca să răpească Biserica, dar „despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Matei 24:36) Acum înțelegem fermitatea cu care ne este dat acest îndemn, care are caracter de poruncă dacă vrem să fim gata pentru întâmpinarea Mirelui.

Dar haideți să vedem ce înseamnă verbul „a veghea” conform DEX:

- **a sta treaz noaptea**, a nu dormi în timpul nopții;
- **a sta treaz** cu gândul la cineva sau la ceva;
- **a sta de strajă**, supraveghere menită să păstreze neschimbată o stare de lucruri, a fi atent la ceva;
- **a sta de pază**.

Regăsim toate aceste elemente în contextul în care trăim: în bezna lumii acesteia trebuie să fim atenți la evenimentele din jurul nostru, să fim treji, să avem o credință de nezdruccinat, să păstrăm vie și nealterată legătura cu Trinitatea, să ne păzim piciorul de cădere, să ne păstrăm inima și cugetul curate, să cunoaștem cu cine suntem în luptă. „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8)

Nici cel neprihănit nu e scutit de cădere dacă nu veghează. Potrivnicul începe să ispitească atunci când creștinul încețază să vegheze.

Ni se cere neprihănire, înțelepciune, chibzuință, credincioșie, conștiinciozitate, consecvență, statornicie, răbdare, să fim lumină – să luminăm fiecare acolo unde ne-a așezat Dumnezeu. Să rodim în lucrul încredințat.

Vi se pare că ni se cere puțin? Cu siguranță nu! Ceea ce trebuie să facem și de ce, ne spune Domnul Isus: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41) A cere în rugăciune sprijin pentru veghere și a veghea ca să păstrăm relația cu Dumnezeu prin rugăciune și nu numai este o dovadă de înțelepciune. A veghea și a te ruga sunt două atitudini care se completează și se condiționează una pe cealaltă. Dacă conduci totul cu rugăciune, știi că mergi în sensul lui Dumnezeu. Să veghem, dar, în tot timpul și să ne rugăm, ca să avem putere. Să rămânem sub călăuzirea Duhului Sfânt prin ascultarea și împlinirea vocii Tatălui Ceresc, să fim înțelepți în alegerile și trăirea noastră de zi cu zi.

Promisiunea pe care o face Domnul Isus celor ce sunt robi credincioși și înțelepți și care prin veghere vor fi gata la venirea Lui depășește cu mult efortul depus: „Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.” (Matei 24:46-47). Așadar, să veghem în vederea rugăciunii! Doamne, ajută-ne!

**Cu prețuire, Lidia Aldea
Biserica BETHEL Tg. Mureș**

Da, eu știu, *Domnul meu e VIU!*

Draga mea,

Ai obosit în rolul tău de femeie, soție, mamă, fiică de Dumnezeu și nu ai oameni în jur care să te înțeleagă și să te încurajeze? În acest articol, aș vrea să îți spun că ești BINECUVÂNTATĂ și iubită, ești aleasă pentru rolul de prietenă, soție și, nu în ultimul rând, cel de MAMĂ. În câteva cuvinte, vreau să te încurajez și să îți spun că ai valoare în ochii lui Dumnezeu!

În ziua de azi, cele mai mari bătălii se dau în familii. Diavolul vrea să destrame familiile care sunt legate strâns de Hristos, care au ca țintă veșnicia, și parcă tot mai mult reușește... Noi, ca și familie, am fost încercați, dar azi vreau să mărturisesc și să proclam: „DA, EU ȘTIU, DOMNUL MEU E VIU!” Pot să declar din toată inima, pentru că El a avut milă și îndurare față de mine, ca femeie, față de soțul meu și față de familia mea!

M-am căsătorit în anul 2018 cu cel mai perfect om de pe pământ, cu soțul făgăduit de Dumnezeu, care este mai mult decât ajutorul meu potrivit și care este cu mult peste așteptările sau dorințele pe care le aveam eu de la viitorul meu soț!

Ne-am dorit un copil care să ne întregască familia încă de la început, dar timpul hotărât de El nu a fost nici la un an, nici la doi ani de căsătorie, ci la trei ani. În acești trei ani, până a venit fetița noastră, Ava, am avut parte de încercări care ne-au testat credința, relația noastră cu Dumnezeu, ne-au întărit și ne-au ajutat să înțelegem familiile care trec prin astfel de situații, să ne rugăm străuitor și să îi încurajăm!

La un an de căsătorie am rămas însărcinată și am fost plini de bucurie. Soțul meu mă ferea de orice fel de efort, chiar dacă eram doar în primele săptămâni de sarcină, mă ajuta și ne simțeam împliniți să știm că vom avea un moștenitor, un copil mult dorit! După 8 săptămâni de sarcină, am început să am dureri și am mers la spital.

Așteptam vești bune și ne agățam strâns de speranța că totul este bine și că durerile sunt normale, dar nu a fost așa.

Am primit vestea că sarcina era oprită din evoluție, embrionul fiind fără bătăile inimii, și am fost foarte întristați. Doctorii ne-au spus că e normal, pentru că, statistic vorbind, 2 din 100 de femei pierd prima sarcină și parcă a început să reapară speranța că data viitoare va fi bine!

Dar nu a fost așa, pentru că am rămas însărcinată pentru a doua oară, a treia și chiar a patra oară, iar verdictul era același: avort spontan. După a patra pierdere, ne-am prăbușit pe genunchi și L-am implorat pe Dumnezeu să ne cruțe de încercarea aceea, să ne dăruiască un copil și nu Îi mai cerem altul, să facă o minune în dreptul nostru. Dumnezeu ne-a auzit suspinul și ne-a făcut o promisiune: un copil. Am fost atât de bucuroși și de împliniți încât abia așteptam să se îplinească făgăduința.

La scurt timp, am rămas însărcinată, dar au reapărut simptomele. Am fost la doctor cu inima frântă, iar acesta ne-a spus că există un cheag de sânge de 10 cm, care era în momentul acela triplu decât sarcina, și șansele ca sarcina să reziste erau aproape inexistente. Am plâns, L-am implorat pe Dumnezeu să se atingă de mine și să îmi dea vindecare, să Își îndeplinească promisiunea și să ne dăruiască acest copil sănătos. Atât Îi ceream: un copil sănătos. Medicii m-au imobilizat la pat în primele trei luni de sarcină, neavând voie să depun niciun fel de efort și, în ciuda întrebării „Nu ți-a fost greu?”, să știți că nu mi-a fost. Știți de ce? Pentru că, în primul rând, Îl aveam pe Dumnezeu care mă însoțea prin Duhul Lui cel Sfânt și mă întărea, Îl aveam pe soțul meu care avea grijă de mine, de moralul meu, pentru că aveam părinții care ne susțineau, făceau orice efort era nevoie și erau lângă noi, pentru că ne doream copilul acesta atât de mult încât eram în stare să accept imobilizarea la pat pe tot parcursul sarcinii!

Dar nu s-a întâmplat așa, pentru că Dumnezeul nostru este MARE și împlinește ceea ce a promis!

După ce au trecut lunile de risc, am reușit să merg la biserică, fiind duminica Cinei. În timp ce am luat Cina, am simțit o cercetare profundă, o pace și o căldură ce îmi inunda întreaga ființă și am știut că Dumnezeu s-a atins de mine! Am mers la control și doctorii se mirau. Au venit mai mulți doctori și se întrebau unde a dispărut cheagul acela imens, dacă eu nu am avut sângerări? Asta a fost confirmarea că Dumnezeu a dat vindecare! O, ce har să știi că Domnul te iubește! Restul sarcinii a decurs bine. Am avut un vis că e fetiță blondă cu ochii albaștri, ceea ce ni s-a și confirmat apoi din partea medicului, iar pentru că ea era de la TATĂL, am numit-o AVA, adică TATĂ!

Dumnezeul nostru este mare, Dumnezeul nostru este plin de milă și de bunătate. El Își apleacă urechea spre copiii Lui atunci când Îl strigă și Își îndeplinește promisiunile! La scurt timp după ce a venit Ava pe lume, am rămas din nou însărcinată, iar ca Dumnezeu să Își glorifice și mai mult Numele, să ne mai confirme încă o dată că sunt vindecată, ne-a dăruit cea de-a doua fetiță, CLARA, cel mai vesel și senin copil. Iar apoi, după doi ani de zile, a urmat cea de-a treia odraslă, un băiețel cu numele ELIEL, care înseamnă „Dumnezeu este Dumnezeu”, acesta întregind echipa. Și spun asta pentru că, după nașterea lui, Dumnezeu ne-a mai trecut printr-o încercare, ajungând să mi se facă o histerectomie, dar cu El am trecut biruitori și prin aceasta, și de ce a fost așa, doar El știe!

Povestea noastră e mult mai lungă, având nenumărate experiențe cu Dumnezeu și ar fi multe de scris, pe care le vom mărturisi și în viitor. Dar acesta este doar un scurt rezumat. Ne dorim să fim o încurajare pentru alte familii, femei, soții, viitoare mămici sau pentru cele care se luptă să aibă un copil!

”
***Iată, fii sunt
o moștenire
de la Domnul,
rodul pântecelui
este o răsplată
dată de El.***

(Psalmul 127:3)

Acelor femei vreau să le spun: „Te rog, nu descuraja! Te înțeleg prin ce treci, mă rog pentru tine și pentru cei care suferă împreună cu tine, dar te rog să rămâi încrezătoare în Cel Atotputernic și să speri că vine o zi când poți ridica steagul biruinței la fel cum l-am ridicat și eu și îți vei putea îndeplini rolul de femeie, soție și fiică de Dumnezeu, după cum scrie în Scriptură.

Nu pentru ultima oară proclam: DA, EU ȘTIU, DOMNUL MEU E VIU!

**Cu prețuire,
Eunice Nemeș**

În așteptarea promisiunii

Promisiuni care, din punct de vedere uman, păreau imposibile.

În așteptarea lungă a împlinirii promisiunii, timpul părea că se scurge, iar odată cu el și orice speranță că se va mai îndeplini vreodată. Mai mult decât atât, vedem deseori cum situațiile se agravează, îndepărtându-se și mai mult de ținta finală.

Observăm în povestea lui Iosif cum visul primit în tinerețe se împlinește abia după 22 de ani, timp în care a fost vândut ca sclav și chiar închis în închisoare. Lui Avraam, după 25 de ani, începe să i se îplinească prima parte a promisiunii primite de la Dumnezeu, aceea de a deveni tatăl multor neamuri prin nașterea lui Isaac. O promisiune făcută la 75 de ani unui bărbat bătrân, a cărui soție era stearpă.

Sunt multe alte exemple în Biblie, cum ar fi viața lui David sau chiar și viața Domnului nostru Isus Hristos, care și El a avut timpul Lui de așteptare (până la 30 de ani, când a început slujirea) și perioade de încercare, cum a fost timpul petrecut în pustie, înainte de a-și împlini misiunea pentru care venise pe lume.

Exact cum toamna are timpul ei de seceriș, iar iarna pe cel de odihnă, la fel și noi trecem prin diferite anotimpuri spirituale. De aceea, este important să veghem și să discernem în ce timp ne aflăm. Sunt perioade în care valorile vieții lovesc puternic în barca noastră, și atunci avem nevoie să ne oprim, să devenim liniștiți și să ne adăpostim în brațele Tatălui, știind că El este Dumnezeu. Alteori, trebuie să fim înarmați pentru luptă pe genunchi sau să dansăm și să laudăm bunătatea Domnului, bucurându-ne de victorie. Dar sunt și momente în care ne aflăm în pustietate, fiind încercați, testați, șlefuiți și pregătiți. Pustietatea mi se pare că este cel mai greu și dureros timp, dar și cel mai indispensabil; de aceea vreau să scriu despre câteva aspecte ale acesteia.

Testarea: Înainte ca un material să fie folosit în construcție, este supus testării la frig, căldură, presiune, foc, apă și vânt.

La fel și noi traversăm diferite teste în perioada pustietății. Începe o luptă la nivelul minții.

Identitatea noastră în Hristos este pusă la îndoială: apar emoții de nevrednicie, gânduri de îndoială și singurătate în sufletul nostru. „De ce m-ar alege Dumnezeu pe mine pentru o lucrare așa de mare?” Urmează îndoieli cu privire la interpretarea cuvântului lui Dumnezeu sau la voia Lui pentru viața noastră. Poate începi să te întrebi unde este Domnul în aceste momente. Ofertele tentante își deschid ușile, oferind drumuri și soluții alternative, care par să ne scoată ușor din acest loc incomod. Cel rău ne încercă în felurite moduri. Ce am învățat este că, în faza de testare, este esențial să ne bazăm pe identitatea și autoritatea noastră în Isus Hristos și să-l învingem pe cel rău cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu cu calitățile noastre. Să rămânem ascultători, răbdători și să nu forțăm sau grăbim lucrurile, căutând alternative sau scurtături, bazându-ne pe înțelepciunea noastră. Minte și sufletul nostru trebuie să rămână ancorate în Cuvântul Domnului, fără a permite emoțiilor sau gândurilor să ne conducă acțiunile și vorbele. Răsturnăm orice închipuire a minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Șlefuirea caracterului: Deșertul ne poartă prin perioade lungi de așteptare, uneori în nesiguranță,

strămtorare și deznădejde. Dar aceste momente de strămtorare sunt cele în care Domnul poate să ne purifice. Sunt momentele în care fricile și nesiguranțele noastre, modul nostru greșit de gândire și neîncrederea noastră în Dumnezeu și în cuvântul Lui, ies la suprafață. Starea inimii noastre se descoperă pentru a putea fi curățată și vindecată. Uleiul se produce prin presare.

O viziune pe care Domnul mi-a dat-o cândva, trecând prin pustietate, a fost cea a unui pom în deșert. Pomul acela era însetat, iar tot ce se vedea în jurul lui era doar nisip și uscăciune. Dar, în acel sezon uscat, pomul a început să-și întindă rădăcinile în căutarea apei. Astfel, a devenit puternic și bine înrădăcinat. Mai târziu, când a venit vântul, pomul era stabil și de neclintit. Această imagine ne arată dependența noastră de Dumnezeu, Apa Vie, în vremuri de secetă, dar și beneficiile și creșterea spirituală din aceste perioade uscate.

Dacă suntem deschiși și ne întindem spre El, lăsându-ne modelați, El va săvârși o transformare profundă în noi, care va aduce roade bogate în viața noastră.

Viața este o călătorie, nu o destinație. Avem nevoie de acest timp de pregătire pentru ca planul Domnului să se desfășoare în viața noastră, prin promisiunile și lucrările pregătite pentru noi dinainte de facerea lumii, pentru a putea umbla în ele.

Dumnezeu are un plan pentru viața ta, un plan unic și personalizat, așa cum și tu ai fost creat unic.

Gândurile Domnului nu sunt gândurile noastre, și căile Lui nu sunt căile noastre. Planurile și drumurile Domnului sunt întotdeauna mai înalte, mai bune decât ale noastre și depășesc cu mult ceea ce putem gândi sau imagina. Minte noastră, deseori, nu poate înțelege de ce promisiunea întârzie să se îplinească, dar un lucru știu sigur: timpul de așteptare este întotdeauna de folos, iar Domnul nu întârzie niciodată. Este important să ne punem toată încrederea în El și nu în puterile noastre, lăsându-L pe El să preia controlul volanului nostru. El, cu siguranță, nu va greși.

Isaia 55:10-13: „Căci, după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță sămănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor.”

Rachel Stoica

Când ai văzut ultima dată lucrările Lui?

Când te-ai simțit ultima dată iubit cu adevărat? Când ți-au fost ultima dată mintea, inima și simțurile copleșite de gingășia iubirii? Fie a unui părinte, fie a unui copil, prieten, frate, soț... Dacă nu mai ții prea bine minte acel sentiment, acea stare înălțătoare, s-ar putea ca din viața ta, de pe „pereții” minții și ai inimii tale, să lipsească cea mai măreață și minunată artă, arta iubirii. Știi cum o poți pune acolo?

Făcând primul pas!

Nu ai fost niciodată iubit cum ți-ai fi dorit sau așteptat? Lubește tu! Nu ai primit atenția și prețuirea pe care ai fi așteptat-o? Ofer-o tu! Nu ți-au fost luate în seamă dorințele tale cele mai mici și atenția ta la detaliile vieții de zi cu zi? Manifestă-le tu!

Când un copil nu știe să meargă, nu aștepti peste noapte de la el să pășească spre tine sau în direcția dorită de tine. Când un copil nu știe să-și țină echilibrul bine, nu te depărtezi de el, plin de amărăciune și resentiment, ci ai răbdare, dragoste și bunătate până când acesta își va putea ține echilibrul și va putea face pași. De multe ori, la fel este și în relațiile cu cei de lângă noi. Atunci când ești înconjurat de oameni care nu cunosc taina iubirii, învață-i tu!

Și cum ai putea-o face mai bine decât oferind ceea ce ei nu știu, nu pot sau nu înțeleg să ofere? Lubește-i dincolo de ceea ce ei cunosc și orizontul lor se va lărgi!

Dacă te întrebi cum vei avea putere să faci acest lucru, uită-te în oglindă. O, nu în aceea care îți dictează cât ești de în pas cu lumea! Oglinda aceea care îți arată cât ești de în pas cu Dumnezeu! Deschide Biblia și privește-te în ea. Ți place întotdeauna ceea ce vezi când te privești acolo? Împlinești tot ceea ce ți se cere acolo? Oferi ceea ce ești îndemnat să oferi? Înduri ceea ce au îndurat alții? Sau sunt măcar de departe problemele, necazurile sau încercările tale ca ale lui Ieremia, Isaia, Estera, Daniel, Osea, Petru, Pavel etc.? Dacă nu ai răspuns afirmativ la niciuna dintre întrebările de mai sus, cred că ești iubit mult peste meritele tale de către Cel care are standarde și așteptări mult mai înalte decât ale tale. Și care, totuși, alege să-și reverse harul Său peste viața ta în fiecare zi. Cel care îți descoperă tot mai mult din dragostea Lui, pe măsură ce te lași iubit, pe măsură ce înveți să-l simți apropierea, pe măsură ce dezbraci una câte una din prejudecățile tale, din neputințele tale, din durerile și frământările tale...

Data viitoare când ești tentat să te autocompătimești, adu-ți aminte că tu nu la asta ai fost chemat. Adu-ți aminte că cele mai prețioase nestemate se găsesc în adâncuri și, de multe ori, săpând după diamante, minerul întâlnește în drumul său lucruri necăutate, nedorite... Ce face, se oprește? S-ar putea ca diamantul căutat să fie chiar în spatele acelui obstacol pe care el spune că nu mai are putere sau nu mai are rost să-l dea la o parte.

Oare nu ești în pericol să faci și tu la fel? Te-ai gândit că în spatele multor obstacole, poate cele mai grele, cele mai „de netrecut” sau „de neacceptat” în ochii tăi, se poate ascunde un diamant?

Dacă tu îți pierzi timpul uitându-te și măsurându-te în oglinda firească, după standardele acestei lumi, cum ai putea să înveți să cunoști adevăratele valori? Omul superficial nu va avea niciodată timp și ochi pentru lucrurile adânci, pentru lucrurile pline de sevă, de sens, de scop. De ce? Pentru că acestea necesită timp, efort, muncă asiduă și prelucrare după prelucrare, iar el „nu are timp” de așa ceva! Dar un diamant, chiar dacă ar fi plin de noroi, chiar dacă strălucirea i-ar lipsi, chiar dacă lumina nu ar trece la momentul respectiv prin el, va fi întotdeauna recunoscut de ochiul cunoscător. De ce? Pentru că, așa cum spunea Tagore odată, „noroiul poate murdări un diamant, dar nu-l va putea niciodată transforma în noroi”.

Învăță să vezi dincolo de aparențe, cultivă un spirit critic în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și nu te pierde în oglinda superficialității. Leși afară din monotonie și, nu de puține ori, din blestemul predictibilității și al confortului. Cei care văd lucrările Domnului sunt cei care au curajul să meargă cu El de mână oriunde le-o va cere El. Oriunde însemnând oriunde, chiar și lângă cel de lângă tine care nu știe să te iubească așa cum ai dori sau aștepta tu. Nu de puține ori, adâncul și marea pot fi în sau lângă noi, trebuie doar să avem ochi să vedem și inimă să îndurăm... iubind și iertând, iertând și iubind. Deschide-ți inima și ochii să vezi lucrările lui Dumnezeu. Deschide-ți inima și lasă-te iubit, lasă-te văzut, pentru că doar așa vei putea vedea și iubi cu adevărat.

„Cei ce se coborâseră pe mare în corăbii și făceau negoț pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului și minunile Lui în mijlocul adâncului” (Psalmii 107:23-24).

Daniela Luca

Așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât

Bucurie...

Proverbele 10:28

Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu (Romani 8:28). Un mesaj foarte încurajator, un mesaj care ne ajută să înțelegem anumite lucruri atunci când, poate nu găsim nici o soluție, nu vedem nici o barcă de salvare, nu înțelegem planul Lui Dumnezeu, dar, totuși, ne încredem în El și știm ca tot ceea ce face El, e în spre binele nostru. Pot spune lucrul acesta și în cazul meu.

În urmă cu doi ani de zile, poate nu înțelegeam acest mesaj, nu înțelegeam de ce Dumnezeu lucrează în modul acesta, la ce mă ajută această suferință? Da, acum pot spune ca a ajutat, asta nu înseamnă că durerea a dispărut, ci am înțeles ca a fost pentru binele nostru și planul Lui pentru noi.

Anul 2021, a fost un an plin și de binecuvântări, dar și încercări. Bucuria mea și a soțului meu a fost când am aflat că ne-a binecuvântat Dumnezeu cu un copil, însă, după 2 luni, am aflat ca sarcina s-a oprit din evoluție, am fost la spital, doctorul din spital a confirmat și el același lucru, sarcina este oprită din evoluție. Urma să mă întorc la spital pentru a elimina și sacul gestațional. Simțeam ca urmează o perioadă mai grea, simțeam ca o să fie greu, El m-a pregătit pentru încercarea aceasta.

Când mă aflam pe patul de spital am văzut cerul albastru, senin, am început să mă rog și să îi mulțumesc Domnului și pentru asta. În momentul acela, am primit un cuvânt din partea Lui Dumnezeu „Astăzi îmi voi arăta puterea”. „Doamne, dar cum îți vei arăta puterea? Eu am pierdut copilul, sunt în suferință, cum îți vei arăta puterea?”

După două ore de la internare, a început durerea, nu știam ce va urma, nu am trecut niciodată prin asta. Am început să sângerez mult, foarte mult, mă plimbau dintr-un salon în altul pentru a mă verifica, însă, sângele nu se oprea.

De la ora 12:00 până la ora 17:00, am sângerat, iar la ora 17, am început să nu mai văd bine, apoi mi-am pierdut cunoștința. Medicii s-au adunat în jurul meu, mi-au ridicat picioarele, au deschis geamurile, eu deja nu mai aveam putere în mine.

Ce urma să se întâmple? Mâna Lui Dumnezeu a intervenit. Am pierdut atât de mult sânge, încât puteam să nu mai fiu astăzi în picioare, însă, am simțit o Mâna care m-a ridicat. Dintr-o dată m-am trezit și am văzut medicii lângă mine, eu mă simțeam bine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Medicii au decis să îmi facă chiuretaj, să oprească hemoragia. Când am intrat în operație, nu am știut dacă mai ies vie, dar mesajul Domnului, ca Își v-a arăta puterea, m-a încurajat și am înțeles ca El este cu mine. M-am trezit, iar primul lucru pe care l-am spus asistentei a fost „Domnul este bun” și repetăm lucrul acesta de câteva ori.

După 3 zile de spitalizare, mi-am revenit ușor, iar când am ajuns acasă, primul lucru am îngenunchiat împreună cu soțul meu și i-am mulțumit Domnului. Credeți ca a fost ușor? Deloc. Însă, știm ca Dumnezeu e în controlul tuturor lucrurilor.

Ce am învățat din toate acestea?

Ca Dumnezeu are timpul Lui pentru toate lucrurile. Acum, când o femeie este însărcinată, când este o binecuvântare de copii, când mamele poate nu mai au răbdare cu copiii, eu le spun: „Mamelor, sunteți binecuvântate!” E o binecuvântare să poți duce o sarcină până la capăt, e o binecuvântare să simți copilul cum se mișcă în pântecul mamei, e o binecuvântare să îți ții copilul în brațe. Multe femei au trecut prin ceea ce am trecut și eu. În ziua de azi, vrăjmașul caută să aducă deznădejde, necredință, minciună, condamnare, etc.

Femeilor, mamelor, să nu vă lăsați înșelate de diavolul, căci în gura lui se află doar minciună. După pierderea copilului, diavolul mă mințea ca eu nu voi avea niciodată un copil, mă condamna că, organismul meu, corpul meu, nu poate duce o sarcină până la capăt, ca nu voi avea o burtică de gravidută niciodată. Am vărsat multe lacrimi, timp de doi ani, am plâns și am crezut într-o minciună.

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui. A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (Eclesiastul 3:11). Într-o zi, am înălțat o rugăciune împreună cu soțul meu, după un timp de post și rugăciune, iar în timpul rugăciunii, am primit un mesaj scurt din partea Domnului: **„La anul, pe vremea aceasta, îți vei ține copilul în brațe.”**

Era luna septembrie, i-am spus soțului ce mi-a vorbit Domnul, am fost încrezătoare și am crezut că Domnul îmi va binecuvânta pântecul. După două luni, am rămas însărcinată. Dumnezeu și-a adus aminte de mine, de lacrimile mele, de durerea mea, deși nu meritam, mult timp am crezut minciuna celui rău, ca nu pot avea copii, însă, ceea ce Dumnezeu vorbește, El împlinește.

Astăzi, scriu aceste rânduri așteptând binecuvântarea promisă. A fost cea mai minunată și binecuvântată sarcină, la fiecare control, medicul spunea ca totul este perfect normal, copilul este sănătos și nu am nici o problemă. De ce a trebuit să trec prin toate aceste lucruri? Ca să văd puterea Domnului. Toată sarcina m-am încrezut în Domnul, nu am lăsat niciun gând rău să vină la nivelul minții mele, iar Domnul si-a făcut lucrarea, pentru ca El are timpul Lui.

Poate sunt persoane care au avut aceeași experiență, vreau să vă încurajez și să vă spun: Nu încetați să vă rugați, aveți credință că El lucrează și toate își au timpul lor, nu ascultați minciunile diavolului, ci puneți-vă încrederea în Dumnezeu!

Mamelor, sunteți binecuvântate!

Lidia Szabo, Austria.
Biserica penticostală „Gloria”, Salzburg

copil de

Dumnezeu

Nu ești la întâmplare pe pământ
Nu ești un abur sau un vânt
Tu ești copil de Dumnezeu
Creat chiar după chipul Său.

Tu ești lucrarea mâinii Sale
Nu ai venit la întâmplare.
În ochii Lui,
Tu ai preț și ai valoare!

El te iubește așa de mult
Și îți vorbește prin Cuvânt
Îți șoptește tot mereu:
„Tu ești copilul Meu!”

Eu te-am creat și te iubesc
Și tot ce vrei îți dăruiesc
Dar nu uita, în orice zi,
Doar ascultare-mi dăruie

Am spus că, dacă tu-mi vei cere
Orice lucru, oricât de mare
Eu spre binele tău, îl voi face,
Pentru Numele Meu.

Nu vreau ca și răsplata
Decât viața ta, curată
Și atunci inima Mea
În orice zi s-a bucura

Să fie oare prea mult
Tot ce îți cer Eu prin Cuvânt
Ca tu să nu poți împlini
Și apoi fericit să fii?

Doar cere-mi si a Mea putere
Voi revărsa în viața ta
Ca orice lucru în astă lume
Să-l poți ușor purta.

E greu și Eu o știu prea bine
Ca să trăiești curat în lume
Dar nu uita, puterea Mea
Este la îndemâna ta.

O rugăciune te desparte
De lucruri atât de minunate
Și numai o îngenunchere
Pentru a avea a Mea putere.

Eu vin curând, tu nu uita
Să îți păzești urechea ta
De șoapta celui rău
Care se luptă pentru sufletul tău.

Puterea Mea ți-o dau acum
Să mergi cu bine pe-al Meu drum
Și ochii tăi să îi ferești
De lucrurile firești

Limba ta să o folosești
Pentru cuvinte dumnezeiești
Mintea ta să o ferești
De învățături lumești

Pașii tăi să îi îndrepti
Numai spre cei înțelepți
Care mă cunosc pe Mine
Și trăiesc frumos în lume

Iar cu mâinile tale
Fă mereu a Mea lucrare
Pentru că la venirea Mea
Tu te vei bucura de ea!

Și acum, copilul Meu,
Tu nu uita:
Ești Fiu de Dumnezeu
Așa că purtarea ta, aceasta o va arăta

Eu te aștept...
Ți-am pregătit, tot ce tu ți-ai dorit
Numai răbdare dacă vei avea
Toate vor fi la dispoziția ta.

Eu te-am creat...
Te iubesc...
Și te aștept!”

Estera Popescu

Încântare

Frumusețea dimineții în fiecare zi
Îmi dă o stare bună oriunde m-aș găsi,
Și mă uimesc mereu de tot ce-mi iese-n drum,
Că-i palmier ori cactus sau floare cu parfum!
Oriunde-aș privi, văd frumusețea vieții
Și-I aduc mulțumire în zorii dimineții.
El mă umple de pace atunci când mă închin,
Să văd tot ce-a creat fermecător, divin!
Chiar plânsul meu în cântec se preface,
Cuvintele-s așa puține și sărace,
Că să descriu, o Doamne, a Ta credincioșie
Cu care mă-nconjori când inima-i pustie!
Iar în amurgul serii, când soarele apune,
Îmi amintesc de tot ce-n Carte El ne spune:
„Voi fi cu voi mereu, nu doar în tinerețe,
Vă voi purta pe brațe, chiar și la bătrânețe!”

Susana Precup
Biserica Creștină „Casa Pâinii”,
Ocna Mureș

Ce vise neîmplinite mai ai pe raftul inimii tale?

Mergeam spre locul care urma să-mi zdruncine trăirea liniștită. Deja știam drumul pe de rost, îl urmam de fiecare data cand dorul mă lua și-mi dădea curaj să mai încerc. De data asta nu mai eram singură, eram cu sora mea. Ajunse acolo, după o mulțime de cozi de așteptat, eram în curtea Ambasadei Americii și ne făceam planuri de concediu, ne gândeam să mergem într-o țară nordică și niciuna nu ne doream să ne gândim la ce ne așteaptă. Ne doream să avem credință, dar refuzurile de care avusesem parte până acum ne făceau să rămânem cu picioarele pe pământ.

Următoarele minute au fost ca un tumult interior, o bătălie tăcută dar intensă, în care rugăciunea mea se înălța ca un strigăt disperat: „Te rog, Doamne, înmoaie-i inima”. 20 de minute mai târziu eram șocată și tot ce puteam gândi era: „Mi-a mai rămas doar un aleluia!”. Ne-am sunat familia și le-am spus că mergem în America, nici nu știau toți că suntem la București. Următoarele ore le-am petrecut la Cărturești și în căutarea magnoliilor de pe Harta Magnoliilor din București. Prima carte care mi-a atras atenția în Cărturești a fost „Ne vedem în august” și am plecat cu ea în mână.

Augustul acesta avea să fie special, după 11 ani urma să-mi revăd fratele și, pentru prima dată în viață, să-mi țin în brațe nepoata. Întoarsă la Cluj, deschizând calculatorul am dat peste ultima piesa ascultată înainte să plecăm: **„Domnul minunilor”**, iar lacrimile m-au cuprins: Dumnezeu auzise și rugăciunile mele și făcuse o minune pentru mine. Câteva zile mai târziu, împărtășind cu cineva experiența mea mi-a atins inima următoarea frază: „Acum, când vezi acest vis îndeplinit, ce alte vise neîmplinite mai ai pe raftul inimii tale?” Încă reflectez la această întrebare, 4 luni mai târziu, în zborul transatlantic.

Și acum te întreb pe tine, cea care îți lași inima să vibreze printre aceste rânduri: ce dorințe adânci și tăcute păstrezi ascunse în colțurile sufletului tău? Care sunt acele vise delicate, dar atât de puternice, care așteaptă să fie eliberate și transformate în realitate? În fiecare clipă de îndoială și nesiguranță, ce te determină să continui, să lupți și să nu renunți la ceea ce inima ta tânjește? Îmi îndrept gândurile către tine, cu speranța că vei găsi în tine curajul de a-ți urma visele, indiferent de obstacole.

Și când, în cele din urmă, cerul se deschide și dorințele tale prind contur, îți doresc să simți recunoștința profundă pentru binecuvântările care îți împlinesc și să-l mulțumești Celui care încă face minuni!

Flavia Precup
Biserica Creștină „Casa Pâinii”, Ocna Mureș

Dumnezeu auzise
și rugăciunile
mele și făcuse
**o minune
pentru mine.**

O scurtă oprire într-un maraton al grabei

Ai simțit vreodată că ești singura persoană care nu are o viață perfectă? Că doar casa ta pare veșnic murdară, doar copiii tăi plâng, doar ție ți se întâmplă lucruri rele sau doar viața ta pare pusă pe pauză, în timp ce alții trăiesc? Dacă vreodată ai simțit o fărâ-mă din cele menționate mai sus, dă-mi voie să-ți spun că ai fost înșelată, ai fost mințită de tatăl minciunilor, care este diavolul, și care abia așteaptă să te înșele. Trăim într-o lume în care contururile rețelelor de socializare dictează modul în care să trăim, să ne îmbrăcăm, să mâncăm, să ne educăm. Dacă nu te aliniezi acestui curent, poți fi considerată de modă veche, irelevantă și, ce e și mai trist, tu însăși te poți simți nefericită. Ce s-a întâmplat? Ce am pierdut?

Această epocă în care graba domnește ne pune într-o continuă mișcare încă din primele ore ale dimineții. Ne grăbim când mâncăm, ne grăbim în trafic, ne grăbim la locul de muncă și apoi spre drumul spre casă, ne grăbim să adormim ca mai apoi să o putem lua de la capăt. În această alergătură, sufletul uită că hrana sa este relația zilnică cu Dumnezeu. Astfel, trăim din amintirea pasajelor biblice auzite la biserică, din rugăciunile scurte făcute în mașină. Iar după ce privim la copiii care au crescut prea repede, ne întrebăm: timp, încotro? Unde te grăbești? Suntem principalii factori ai acestei grabe continue, fiindcă uităm să privim la Scriptura care ne spune: „Oprți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmul 46:10). Oprți-vă din a căuta singuri răspunsuri, din a alerga dintr-o parte în alta, postând pe rețele de socializare doar firimituri din viață. Suntem mai mult decât un cont de Instagram, Facebook sau orice altă rețea. Suntem oameni: cu frici, slăbiciuni, emoții, haos. M-aș bucura ca, dacă citești acest mesaj, să fii motivată să te oprești din alergarea continuă: să privești cerul, să miroși o floare, să îmbrățișezi lung și să îți numeri binecuvântările. Ele SUNT și vin împachetate în cele mai simple forme, în cele mai aparent banale momente. Dar pentru asta, trebuie să te oprești.

În Psalmul 23, psalmistul spune: „Îmi ungi capul cu untdelemn...” (Psalmul 23:5).

Recent am aflat că cel mai mare dușman pentru o oaie îl reprezintă muștele și paraziții, care își depun ouăle în țesutul moale al nasului ei. Paraziții își fac cuib în lâna din jurul ochilor și feței oii, dând naștere la iritații și boli cutanate. Așa că, de aceea, păstorul unge capul oii cu untdelemn, oferind astfel o barieră protectoare împotriva dăunătorilor.

Așa este Păstorul meu și al tău. El îți unge capul cu untdelemn, El te protejează, prin Cuvântul Său, de toate minciunile celui rău. Doar alimentând mintea ta cu Adevărul, vei fi protejată de înșelăciunea că viața ta nu e destul de bună sau că tu nu ești suficient de bună.

Ai fost creată pentru o vreme ca aceasta. Este vremea ta, generația ta în care poți fi reală. În care poți arăta că ai slăbiciuni, dar tocmai în aceste slăbiciuni, puterea lui Dumnezeu este făcută desăvârșită.

Anii vor trece. Și vor trece repede. E alegerea ta cât de mult te vei opri din alergare pentru a privi spre Creator. Fiindcă, la final, aceste opriri vor conta nespun mai mult decât orice alergare.

Femeie, soție, mamă, bunică, străbunică: ridică-te și strălucește. Nu pentru ceea ce ești sau poți tu să faci, ci pentru ceea ce Hristos a făcut în tine!

Lavinia Lupean

Cuvinte pentru femeia lider

Psalmul 21 începe cu un verset încurajator care vorbește despre ocrotirea pe care o dă Domnul: „Doamne, împăratul se bucură de ocrotirea puternică pe care i-o dai Tu. Și cum îl umple de veselie ajutorul Tău” (Psalmul 21:1). O funcție atât de înaltă precum cea a unui împărat presupune foarte multă responsabilitate, multe probleme și, de cele mai multe ori, numeroși dușmani. Însă, atunci când suntem puși în poziții cheie de conducere, în ciuda provocărilor, dacă ne încredem în Domnul, primim ajutor și protecție. Ce diferență mare poate face o președintă, o șefă, o administratoare credincioasă! Domnul dă ocrotire și ajutor (Psalmul 21:1), răspuns la rugăciuni (Psalmul 21:2), binecuvântări (Psalmul 21:3), viață lungă (Psalmul 21:4), slavă (Psalmul 21:5), atunci când femeia din conducere se încrede în El (Psalmul 21:7).

Dacă suntem într-o poziție importantă la locul de muncă sau conducem o afacere, trebuie să avem o inimă plină de încredere în Domnul, care ne poate da izbăvire și ocrotire! Am experimentat de multe ori ce înseamnă să-L ai pe Dumnezeu alături în circumstanțe total nefavorabile în misiunea din Africa, când, din poziția de reprezentant al conducerii misiunii, a trebuit să confrunt autorități ale statului, oameni care nu doreau ca lucrarea misionară să înainteze. Vorbeam cu Domnul și spuneam: „Poate nimeni nu mă va băga în seamă, fiindcă sunt tânără și străină, dar TU îmi poți da izbăvire, așa cum i-ai dat lui David și Esterii.” Și Dumnezeu m-a ocrotit și m-a izbăvit în toate situațiile grele. La fel poate face și în cazul tău. Provocările din compania pe care o conduci, situațiile de blocaj în care poți ajunge, oamenii care încearcă să pună piedici, subalternii ce nu îți respectă sfaturile... toate acestea cer timp pe genunchi, în rugăciune. Dumnezeu te va ocroti și îți va da înțelepciunea necesară de a le gestiona și a le depăși. O lideră profesionistă în munca ei, dar mai ales credincioasă în relația cu Dumnezeu, va putea răzbate peste cei mai mari munți ai provocărilor. Cu Domnul atotputernic, orice situație grea devine simplă!

Atunci când femeia lider rămâne ancorată în Hristos, felul ei de a trăi va deveni unul molipsitor și pentru cei care o înconjoară.

Pentru că Dumnezeu ne-a dat atât de mult har și ne ocrotește mereu, la rândul nostru suntem chemate să arătăm har, să ridicăm suflete, să încurajăm oamenii care lucrează cu noi. Iacov, în capitolul 3, ne trage un semnal de alarmă vizavi de puterea vorbirii. Ce mult contează ca o lideră credincioasă să aibă o vorbire care să reflecte relația ei cu Hristos, ocrotirea și binecuvântarea de care are parte!

Versetele din Iacov 3:8-10 ne spun că „limba nici un om nu o poate împlânzi... (v.8) cu ea binecuvântăm pe Domnul, Tatăl nostru, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu” (v.9). O femeie credincioasă aflată într-o poziție de conducere va folosi vorbirea ei pentru a binecuvânta, și nu invers. De atâtea ori am văzut lideri care nu știau face altceva decât să își exprime nemulțumirile, criticile și să demoralizeze pe cei din subordine. Prin vorbirea lor, creau o imagine dezolantă a mediului de lucru. În schimb, acolo unde liderii aveau o vorbire potrivită voii lui Dumnezeu, atmosfera era complet alta.

Când liderul se încrede în Domnul, așa cum am văzut în Psalmul 21, și exprimă acest lucru prin cuvintele și faptele sale, ceilalți vor avea un exemplu demn de urmat și vor fi încurajați să facă la fel, având parte de binecuvântare apoi. Când femeia lider arată har, ocrotește mediul de lucru, protejează inima angajaților, cât și a celorlalți din jur, reușește să prezinte bogățiile sufletești ce curg dintr-o relație autentică cu Hristos.

De aceea, dacă ai experimentat ocrotirea lui Dumnezeu în poziția pe care o ai, în compania ta, în familia ta, în mediul extern, dacă ai avut parte de har și binecuvântare, fii determinată să oferi celorlalți din toate aceste resurse extraordinare.

Încrederea ta în Dumnezeu, trăită la nivelul inimii, când devine o încredere exprimată în cuvinte, antrenează pe alții la a păși prin credință și la a-L cunoaște pe Hristos!

**Cu prețuire, Estera Pîrv
Director Proiecte - Misiunea Speranța**

Importanța ascultării

În viața de creștin, una dintre laturile importante este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când ne apropiem de Dumnezeu, prin citirea Cuvântului, El ne descoperă voia Sa și modul în care ar vrea să-I slujim. El privește spre noi, la felul cum ascultăm. Samuel a zis: „Îți plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15:22).

Răsplata ascultării este mare – binecuvântări din belșug și o viață liniștită și fericită. „Să faci ce este plăcut și bine înaintea Domnului, ca să fii fericit și să intri în stăpânirea țării aceleia bune, pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da” (Deuteronom 6:18).

Și pentru noi, la fel ca și pentru poporul Israel, Dumnezeu Își ține credințioșia, numai că și nouă, ca și lor, ni se cere ascultare atunci când ne cheamă la slujire. Noi, ca femei, avem multe oportunități de a sluji (în familie, în biserică, la locurile de muncă). Sigur că Dumnezeu știe din ce ne-a creat și că nu întotdeauna putem fi la standardul de neprihănire cerut de El, și ne înțelege prin Fiul Său, Isus Hristos (Evrei 4:15).

Așa cum Iosua era chemat la o mare slujbă, de a conduce poporul Israel în țara promisă, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, ascultând de El și încrezându-se în făgăduințele Lui, tot așa putem face și noi, experimentând împlinirea promisiunilor Lui Dumnezeu! „Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit.” (Iosua 21:45).

Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos ne ajută și ne luminează în tot ce trebuie să facem, citind Cuvântul Lui. El este răspunsul și rezolvarea la toate problemele noastre. El și-a arătat dragostea Lui față de noi și față de întreaga omenire pe Golgota, ascultând de Tatăl, ca oricine crede în El să aibă viață veșnică. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). Dar până atunci, suntem îndemnați să ne ducem crucea cu lepădare de sine, urmându-L pe El și recunoscând că numai prin El suntem biruitori.

Privind în urmă, trebuie să recunoaștem că am trecut prin Valea disperării, a deznădejdiei, a umilinței, dar mulțumim Domnului că nu ne-a lăsat blocați în ele. Este adevărat că trecem prin încercări, dar prin El suntem întotdeauna izbăviți. De aceea suntem plini de bucurie, că Domnul a făcut mari lucruri pentru noi (Psalmul 126:3).

Apropiindu-ne și ascultând de poruncile Lui, primim răspuns la cererile noastre și pacea Lui, care întrece orice pricepere – care este cea mai mare comoară. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7). De aceea trebuie să-I fim recunoscători și plini de mulțumire.

**„De bucuria mântuirii
De dragostea primită-n dar
Întreg prinusul mântuirii
Ți-aducem, Doamne, la altar.”**

Fiecare dorim să ajungem să fim cu El odată în veșnicie, fiindcă ne-a promis că ne pregătește un loc, și apostolul Pavel spune că „Ochi n-a văzut și urechea n-a auzit ce a pregătit Domnul pentru toți credincioșii Lui”.

Dragă cititoare, dacă vrei să fii în acea zi cu Domnul Isus, ascultă-mă și ia în seamă aceste îndemnuri sincere, întoarce-te astăzi la El și primește-L ca Domn și Stăpân în viața ta!

Isus Hristos vine în curând, să fim gata! „Doamne, Părinte ceresc, te rugăm, binecuvântează fiecare suflet de femeie cu puterea de a asculta și împlini Cuvântul Tău!”

**Victoria Natea
Biserica Bethel,
Târgu Mureș**

Proverbele 22:6

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbele 22:6).

Numele meu este Sidonia Gag și, din anul 2017, coordonez grupele de copii din cadrul Bisericii Baptiste din Oradea. Viziunea și dorința noastră este să ajungem la cât mai mulți copii, să-i ajutăm să-L cunoască pe Dumnezeu pentru a-L iubi și sluji. Credem că Dumnezeu este relevant pentru copii și că are un scop mareț cu viața lor, de aceea este responsabilitatea noastră să îi ajutăm: să-L cunoască, să-L iubească și să-L slujească.

Când copiii sunt câștigați pentru Dumnezeu, formați și echipați în biserică, ei cresc pentru a fi următoarea generație de lideri, cu influență atât în biserică, cât și în comunitate. La grupele BBSO Kids, copiii participă la diferite activități: se joacă, învață, cântă, ascultă mesajul lui Dumnezeu pe înțelesul lor, se împrietesc, cresc într-un mediu armonios și sănătos.

Oferim o bază spirituală pentru familiile copiilor, astfel încât aceștia să descopere și să îmbrățișeze o relație în creștere cu Isus Hristos.

Misiunea BBSO Kids este de a crea un cadru în care părinții să-și lase copiii cu încredere, astfel încât atât ei, cât și copiii, să experimenteze părtașia cu Dumnezeu și cu biserica la un nivel care corespunde nevoilor personale. De obicei, copiii sunt cei mai receptivi la Evanghelie. De aceea, la grupele BBSO, vrem să-i păstorum pe copii, să-i câștigăm pentru Dumnezeu și să-i ucenicizăm, oferindu-le ocazii prin care ei să-L descopere pe Isus ca Salvator personal.

Misiunea noastră este să le creăm copiilor cadrul potrivit vârstei lor pentru a cunoaște Biblia, a fi provocați să trăiască frumos în fiecare zi și încurajați să fie OAMENI deosebiți. BBSO Kids încearcă să conducă copiii în aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu, să-i învețe cum să se roage, să se închine și să sprijine familiile în mandatul de creștere spirituală a copiilor.

Pentru cei care slujesc la grupele de copii, lucrătorii cu copiii, este o onoare și un privilegiu să sădească în inimile copiilor Cuvântul lui Dumnezeu. Această lucrare face parte din zidirea Împărăției. Încurajez pe toți cei care iubesc copiii să accepte provocarea de a se lăsa folosiți de Dumnezeu în această misiune de a ajuta la creșterea spirituală a generațiilor de copii actuale, atât individual, cât și în cadrul bisericilor și comunităților în care Dumnezeu v-a așezat.

Coordonator: Sidonia Gag (foto)
BBSO Kids

Recenzie carte

Răsărituri zilnice

Cartea **“Răsărituri zilnice -Un minut de lumină pentru sufletul tău”**, scrisă de doamna doctor Camelia Căpușan, medic primar neurolog, este un balsam pentru suflet. Ea conține 365 de meditații care au scopul să ne ridice moralul.

Neuronii noștri se încarcă zilnic cu informație, această activitate neuronală este întreruptă (parțial) doar în timpul somnului, creierul este în activitate, auzim, vedem, mirosim, simțim, deci existăm, dar este alegerea noastră să existăm, să trăim pentru lucrurile frumoase de lângă noi sau pentru lucrurile murdare, distorsionate, deteriorate.

Alegem clipă de clipă să ne hrănim mintea cu otravă sau cu hrană sănătoasă, atâta vreme cât mintea noastră se gândește la ceea ce este bun, frumos, adevărat, ea va rămâne sănătoasă și acesta va influența sănătatea trupului, caracterul și acțiunile noastre vor fi corecte și binefăcătoare celor din jur.

Alegerea de a citi o carte bună, care ne alimentează mintea cu Speranță, Pace și Iubire ne aparține, de aceea vă recomandăm să lecturați zilnic din această carte.

O puteți comanda online:
<https://www.scriptum.ro/librarie/rasarituri-zilnice.html>

Camelia Căpușan

Zâmbetul sănătos

un accesoriu mereu la modă

Pentru cei care și-au petrecut copilăria în perioada comunistă, tratamentele stomatologice au lăsat nenumărate traume, iar din nefericire perioada postcomunistă a făcut din stomatologie Cenușăreasa medicinei românești, fondurile alocate de către stat acestei ramuri fiind nesemnificative în raport cu nevoile populației.

Din cauza faptului că tratamentele stomatologice se pot accesa predominant doar în sistemul privat, pentru mulți pacienți „mersul la dentist” a devenit dintr-o necesitate un lux.

Cheia unor manopere stomatologice accesibile tuturor a fost și rămâne profilaxia, care înseamnă totalitatea măsurilor preventive pe care le putem lua pentru a preveni apariția sau răspândirea unor boli. De o bună perioadă de timp, programele naționale de profilaxie dentară lipsesc aproape cu desăvârșire, la fel și informațiile necesare care să-i determine pe pacienți să prefere prevenția în locul tratamentului. Cred că a venit momentul să privim cu seriozitate acest lucru și să încercăm să schimbăm ceva atât pentru viitorul nostru, cât și pentru cel al generațiilor următoare.

Ca să putem conștientiza importanța profilaxiei, trebuie să înțelegem câteva noțiuni de bază, și anume că dinții fac parte dintr-un aparat masticator alcătuit din oasele maxilare, articulațiile temporo-mandibulare, mușchi, mucoasa cavității bucale. Problemele sau pierderea dinților nu afectează doar aparatul masticator, ci pot afecta sistemul digestiv sau chiar întregul organism. Pe lângă rolul lor în estetică și fonație, cel mai important rol al dinților este cel funcțional, în incizarea și triturarea alimentelor, astfel încât multe dintre problemele considerate de către unii pacienți „probleme de estetică”, cum ar fi: dinți înghesuiți, abrazați sau cu schimbări „de culoare”, de cele mai multe ori sunt asociate cu probleme, dezechilibre la nivelul întregii cavități bucale sau chiar ale întregului organism.

Poate mulți ne întrebăm ce putem face fiecare dintre noi acasă pentru a ne păstra dinții cât mai mult timp sănătoși, pe arcade, iar din punct de vedere financiar, onorariile plătite pentru tratamente să fie cât mai puțin costisitoare.

Iată câteva lucruri simple, dar importante:

- *Spălătul pe dinți este obligatoriu de două ori pe zi, timpul de periaj fiind de 2 minute, indiferent de tipul de periuță folosită, manuală sau electrică. Se spune că spălătul dinților seara ne păstrează dinții, iar spălătul lor dimineața ne păstrează prietenii.*
- *Ca spălătul să fie eficient, este necesară folosirea unei tehnici de periaj corecte, explicată de medicul stomatolog.*
- *Folosirea tipului de periuță și a unei paste de dinți corespunzătoare vârstei, iar schimbarea periuței se face la 3 luni.*
- *Folosirea zilnică a apei dentare și, eventual, a unui irigator/duș bucal.*
- *Folosirea apei de gură este momentan discutabilă, dar dacă alegeți să o folosiți, evitați apele de gură care conțin alcool, iar cele care conțin clorhexidină (CHX) trebuie folosite la recomandarea și conform instrucțiunilor medicului stomatolog.*
- *Ca un ABC al profilaxiei în cabinetul de medicină dentară, putem face următorii pași:*
- *Sigilarea molarului de 6 ani, după erupția acestuia, fiind una dintre cele mai importante metode de prevenție în cazul copiilor.*
- *Primele vizite la medicul stomatolog să înceapă odată cu erupția dinților temporari. Chiar dacă nu există procese carioase, părinților li se va explica cum trebuie îngrijiiți dinții temporari, „de lapte”, iar când erupția lor este completă, adică în jurul vârstei de 3 ani, când copilul este deja familiarizat cu ceea ce înseamnă mediu stomatologic, se poate face sigilarea molarilor temporari. Această familiarizare precoce duce la o colaborare mult mai bună atât în perioada copilăriei, cât și în viața de adult.*
- *Colaborarea cu medicul stomatolog ne ajută să înțelegem schimbările care au loc la nivelul cavității bucale în diferite etape ale vieții, cu anumite particularități în cazul nostru, al femeilor. Voi menționa doar câteva dintre ele: în adolescență ne putem confrunta cu gingivita juvenilă, în sarcină cu gingivita gravidică, iar ca tinere mămici cu probleme legate de erupția dinților de lapte ai micuților noștri. Nici perioada instalării menopauzei nu este scutită de anumite probleme, cum ar fi osteoporoza, care poate influența negativ generând sau accentuând anumite probleme.*

Dragi pacienți, stomatologia este mai mult decât a „repara niște dinți”, este vorba despre educație și respect față de noi și față de cei din jurul nostru. Ne place să întâlnim oameni cu zâmbetul frumos și sănătos, iar acest lucru depinde în primul rând de voi, de ceea ce faceți acasă, și de ceea ce le transmiteți copiilor dumneavoastră. Împreună putem face zâmbete frumoase!

Cristina Totu,
medic stomatolog

*Ne place să întâlnim
oameni cu zâmbetul frumos
și sănătos, iar acest lucru
depinde în primul rând de
voi, de ceea ce faceți acasă,
și de ceea ce le transmiteți
copiilor dumneavoastră.*

Banana Bread

Ingrediente:

- 240 g făină
- 1 plic praf de copt
- 1/2 linguriță bicarbonat de sodiu (opțional: scorțișoară măcinată)
- 2 ouă
- 125 ml ulei de floarea-soarelui
- 100 g zahăr alb
- 70 g zahăr brun
- 3 banane pisate
- 100 g fulgi de ciocolată

Mod de preparare:

Se amestecă toate ingredientele uscate, după care se adaugă și celelalte. Se toarnă toată compoziția într-o tavă și se dă la cuptor la 175 de grade pentru 40-45 de minute.

Sugestii decor: ciocolată, banană, nucă etc.

Poftă bună,
Elisa Sas

Prăjitura „Mălai”

Încă din copilărie, îmi aduc aminte de această prăjitură simplă, dar cu un miros care ne umplea sufletele de bucurie și, de cele mai multe ori, se termina înainte să se răcească.

Pentru această rețetă avem nevoie de:

- 2 ouă mari
- 1 cană de făină albă
- 1 cană de făină de mălai
- 1/2 cană de zahăr
- 1 plic praf de copt amestecat cu 100 ml de lapte călduț
- 1 plic zahăr vanilat
- 1/2 cană de ulei
- lapte
- 1 compot de vișine

Amestecăm făinurile cu zahărul, zahărul vanilat, cele două ouă, praful de copt (amestecat cu laptele) și uleiul. După ce am amestecat bine aceste ingrediente, începem să adăugăm lapte până ajungem aproape de consistența aluatului de clătite. Aluatul se toarnă într-o formă, iar deasupra decorăm cu vișine și, la final, turnăm și sucul din compot peste aluat.

Prăjitura se coace la 180 °C (cuptor electric - sus și jos). După aproximativ 45 de minute, prăjitura este gata, dar o vom scoate din cuptor abia după ce facem testul cu scobitoarea.

Poftă bună!

Cu drag,
Trombitás Orsolya Bella

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baciu

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE FEMEIE

www.sufletdefemeie.ro

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro